OLGA GHERGHELIJIU

•

Îmblânzirea întunericului
sau Povestea ochelarilor negri

OLGA GHERGHELIJIU

Îmblânzirea întunericului

sau

Povestea ochelarilor negri

editgraph
Buzău, 2023

Culegere text și copertă: Olga Gherghelijiu
Corectură: Lidia Dinu
Tehnoredactare: Romică Neagu

Această carte a apărut cu sprijinul
Părintelui Prof. Dr. MIHAIL MILEA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GHERGHELIJIU, OLGA
Îmblânzirea întunericului sau Povestea ochelarilor negri / Olga Gherghelijiu. - Buzău : Editgraph, 2023

ISBN 978-630-318-038-0

821.135.1

Tipărit la Editgraph Buzău
www.editgraph.ro

PRECUVÂNTARE

Această scriere: **„ÎMBLÂNZIREA ÎNTUNERICULUI SAU POVESTEA OCHELARILOR NEGRI”** este cartea luminii din sufletul celei ce a scris-o cu inima: OLGA GHERGHELIJIU, profesoară de Limba Română la Colegiul **„Ion Creangă”** din Soroca, Basarabia – pământ românesc pe malul Nistrului.

Cartea este o întoarcere în copilărie, pe care autoarea o trăiește din plin, ca și bunicul ei, eroul lucrării, înstrăinat multă vreme în Siberia. Este o scriere cu multe sfaturi, o carte de reflecție și un îndemn de a nu ne speria de greutățile vieții pe care ne-a dat-o bunul DUMNEZEU, ca să o trăim cu încredere totală în El.

Biserica este salvarea noastră; ea este ca un sens giratoriu de unde pornesc toate drumurile vieții noastre. Biserica este totul pentru noi.

Cartea este o radiografie a suferinței în tăcere a românilor înstrăinați în Siberia geroasă care a înghițit mulți basarabeni, cu inimi de aur și suflete de diamant lucitor.

OLGA reușește cu talentul ei literar, de inspirație divină, să facă o incursiune în trecutul dureros până în prezentul pe care îl trăim, într-o tranziție îndelungată, așteptând lumina de la capătul tunelului.

O felicităm pe autoarea cărții pentru stilul ei propriu de a scrie o carte într-o Limbă Românească curată, dinamică și melodioasă. Ea știe a mânui bine Cuvântul și Verbul cărții care ne ține în priză tot timpul.

Binecuvântare pentru toți cei care vor avea bucuria de a lectura această carte de suflet!

1 octombrie 2023 – Festivalul Național al Mărului de la Soroca

Pr. prof. dr. Milea Mihail, membru al Uniunii Scriitorilor din România și al Uniunii Ziariștilor Profesioniști

LA JUDECATA DE APOI A LITERATURII

Prefațatorul unei cărți are menirea de a stârni curiozitatea cititorului, scoțând în evidență ceva care particularizează apariția editorială. El nu are rolul de a da verdicte privind valoarea lucrării. Doar timpul și cititorii sunt judecătorii supremi, care vor da sentința finală. Ei sunt cei care vorbesc despre valoarea cărții și talentul celui care a scris-o. Sunt cărți care rămân în memoria cititorilor, dar sunt și cărți care n-au ajuns niciodată acolo.

Putem afirma, încă din primele rânduri, că această carte: *„Îmblânzirea întunericului sau povestea ochelarilor negri”* va rămâne în memoria celui care o citește și poate fi așezată, fără tăgadă, pe raftul de sus al cărților de istorie. O istorie a neamului românesc, greu încercat de talpa butucănoasă a bolșevismului. Autoarea noastră, profesor la un liceu de frunte de pe malul drept al Nistrului, a înțeles care-i este menirea pe această lume, elaborând, iată, o lucrare prin care lasă mărturie a timpurilor care au fost. Despre prigoana la care a fost supus neamul din care se trage, când foarte mulți români au fost deportați și multe destine au fost distruse.

Tineretul din zilele noastre știe prea puțin din tot ce a fost pe-atuncea. Din această cauză, o astfel de carte

este cu atât mai necesară, cu cât vedem cum prigoana continuă și în zilele noastre, iar unii au tendința de a minimaliza pericolul pe care îl reprezintă ascensiunea celor care vor și mai multe teritorii, mai multe bogății pe seama celor mici și lipsiți de apărare. O carte ca aceasta poate limpezi gândurile și poate arăta adevărul despre o nație care se declara „salvatoarea neamului", în realitate având cei mai parșivi cotropitori.

Impresionant este episodul românului întors din Siberia, *„după șapte ani, bolnav, cu picioarele umflate din cauza frigului și își găsește casa ocupată de un cuplu care îl întreabă: Ce cauți aici? Hai, cărăbănește-te, de nu, chemăm miliția! Cerșetorul străin ivit la poartă este izbit și umilit în cel mai rău hal"*. Pleacă din fața casei lui, încercând să-și găsească refugiu pe la rude, și ele dispărute cine știe pe unde. Își face, cu greu, o odaie cu lut și paie, pe deal, lângă sat, de unde putea să-și vadă casa luată cu japca de unii care vorbeau rusește.

Superbă imagine construiește autoarea noastră, decupată parcă din filme, cu acel bătrân care își masca durerea din suflet *„stând pe un scăunel meșterit de mâinile lui, lângă stâlpul porții, în drum, cum își sprijinea bărbia de bastonul făcut tot de el dintr-o creangă de pin, curățată de coajă și șlefuită cu o piatră, și nu-și lua ochii de la satul din vale, unde se afla casa lui ocupată de ruși"*. Bătrâna femeie, după trecerea lui la Domnul, nu vorbea despre această tragedie, de teamă să nu stârnească iarăși prigoana rușilor spre nepoții pe care-i avea.

Nepotul Victor, aflat în centrul narațiunii, încearcă să-și testeze opțiunile, întrebându-se în sinea lui cum ar fi reacționat, dacă ar fi trăit toate aceste lucruri pe care le-a trăit bunicul.

Ochelarii negri își au rolul lor în toată economia romanului. Prin ei se văd și nu se văd lucruri pe care n-am dori să le vedem, dar, așa cum se va vedea din cuprinsul cărții, ei sunt purtați în aceeași măsură de oameni care și-ar dori cu ardoare să mai vadă măcar o dată lumina zilei. Dacă o vor vedea sau nu, rămâne ca cititorul să constate citind cartea până la final.

Făceam referire, ceva mai sus, la pofta unora de ocupație, de acaparare de noi teritorii, de a se bucura din plin de agoniseala altora. Iată că, astăzi, istoria se repetă. Aceiași oameni, dacă-i putem numi astfel, pun din nou în aplicare planuri mârșave de cotropire a unor teritorii, de ucidere și umilire a semenilor. Sperăm să nu mai trăim acele vremuri în care copiii erau despărțiți de părinți și trimiși departe de familie.

Iată de ce tinerii noștri trebuie să citească această carte și să vadă că șansa lor de a trăi într-o societate dreaptă este cea în care nu se vor repeta aceste nedreptăți. Adevărul trebuie spus clar și răspicat. Asta face Olga Ghergheliju, ne spune adevărul despre cele ce au fost, pentru că acum poate da mărturie, fără teama de prigoana bolșevică ori de Siberia ucigătoare de destine.

Cartea e presărată cu reflecții filozofice, învățăminte de urmat pentru cititori, trădând astfel

profesia autorului – dascăl, șlefuitor de caractere. Este totodată un ghid al cumsecădeniei, al bunei cuviințe și credinței, fiind presărată în multe rânduri cu rugăciuni sfinte, care au menirea de a-l ajuta pe cel aflat la răspântie să revină pe drumul cel bun. Așadar, credința în Dumnezeu este atotcuprinzătoare și spune mult despre aluatul din care este plămădită Olga Ghergheliiju – un român adevărat, care a trăit departe de Țara Mamă, dar care nu a dat nicio secundă înapoi în credința sa de Unire a Basarabiei cu România. Românii de peste Prut o respectă, o admiră și ne-am convins și noi de acest lucru, cei din România, de respectul pe care îl emană și de dăruirea sa pentru neamul prin care curge sânge românesc.

Vă îndemn să citiți această carte, iar spiritul vostru va fi mai bogat cu o lume! O lume în care contează enorm ce ai făcut cât ai fost trecător prin ea!

Gheorghe MOCANU,
Scriitor,
Membru al Uniunii Scriitorilor din România

Gândind la RĂSĂRIT ȘI APUS

Albul zilei și negrul nopții... Luna și Soarele! Ah, da, Soarele! Lumina și căldura lui dau culoare vieții noastre, precum cuvântul Bunătății și al Dragostei ne dă crez, izvorât din veșnica Speranță!

Autoarea acestei cărți, Olga Gherghelijiu, prin sinceritatea și frumusețea slovei, turnată în destăinuire, topește orice stare de neliniște, de neîncredere, de tristețe și deznădejde, chemându-ne spre un nou Răsărit, născător de bucurii și speranțe.

De la prima și până la ultima pagină a cărții, suntem încălziți de raza dorului de viață, de dragostea pentru aproapele nostru, de sentimentul împăcării cu sine și cu „ofertele" sorții, de rugăciunea și credința în Atotputernicul Doamne-Doamne.

Printre rânduri, răsfoim gânduri profunde despre o tulburătoare „poveste" a unui Om puternic, dintr-acei care „*nu dau vina pe nimeni pentru eșecurile din viața lor. Nu se învinovățesc nici pe ei, pedepsindu-se cu regrete și depresie, ci știu să piardă uneori, ca apoi să se ridice iar"*. E o poveste a unei familii cu valori nestrămutate, a unui bunic memorabil, a unei surori ce a trăit bucuria unui alb vis, dar și durerea unei amare pierderi.

„Îmblânzirea întunericului sau povestea ochelarilor negri" este cartea ce ne poate schimba gândul, ne poate

întoarce în altă direcție curgerea vieții, e o carte-chemare de a nu uita să credem și să iubim, pentru că viața e frumoasă prin iubire și credință. E o inspirație din trăiri, pentru a încuraja cititorul, pentru a-l îndemna să păşească spre Culmea Victoriei, asemenea lui Victor, protagonistul, fratele unei surori împătimită de bunătate.

Cred că fiecare din noi a întâlnit cândva, în viață, oameni puternici, care „*își construiesc relațiile pe respect și apreciere...”.*

Ludmila ȚURCAN,
profesoară de Limbă și literatură română,
Instituția Publică Liceul Teoretic „Ion Creangă”, Soroca,
colega autoarei

ÎN LOC DE PROLOG

Fiecare dintre noi s-a născut într-o lume cu riscuri, dar și cu nenumărate șanse. Descoperindu-ne pe noi înșine și învățând să culegem ce e mai frumos în viața noastră, reușim să ne creăm destinul.

Dragul meu cititor, indiferent de ce gen, profesie, de statutul social pe care îl ai sau îl vei avea, fiecare dintre noi tinde spre a deveni un om puternic, unul stăpân pe sine, un om de succes, o persoană care prin exteriorul sau interiorul său să culeagă și să simtă primele priviri de admirație. Dar nu întotdeauna soarta îți oferă o asemenea oportunitate. Se zice că oportunitățile sunt ca răsăritul: dacă aștepți prea mult, le pierzi. Oamenii care știu ce e viața privesc dificultățile pe care le întâlnesc în cale ca pe niște oportunități. Însă unii, mai ales pesimiștii, văd dificultăți în orice oportunitate, pe când optimiștii procedează invers: găsesc doar oportunități în orice dificultate. Spiritul uman, în esență, este mai puternic decât tot ce îl afectează, spun psihologii. Dar ce înseamnă puterea? *„Puterea de sine este majoră atunci când știi s-o stăpânești și nu ți-o stăpânesc alții”,* spunea ***Betty Marcovici.***

Chiar dacă puterea este o noțiune abstractă, ea, de fapt, e proprie fiecăruia dintre noi, dar este, totodată, atât de diferită de la o persoană la alta. Se crede că este puternic acela ce are forță fizică, este puternic un om

de succes sau cel ce are influență asupra altora, este puternic un om talentat într-un anumit domeniu, chiar și copiii sunt puternici prin inocența și sinceritatea lor. Totuși, un om cu adevărat puternic este cel care îmbină puterea interioară cu forța și rezistența fizică, reușind, astfel, să se dezvolte armonios ca personalitate.

Dacă ne referim la puterea lăuntrică, ea nu se dobândește într-o zi și nu se transmite genetic. Aceasta ar fi binevenit să fie cultivată și educată cu anii, se dobândește trecând peste obstacole, dificultăți, prin experiențe și lecții de viață. Puterea interioară nu este altceva decât imboldul de a accepta viața așa cum este, dar totodată să lupți pentru una mai bună. Despre acest fapt ***Marie Curie*** menționa*: „Primul principiu în viață – să nu te dai bătut în fața oamenilor sau a întâmplărilor”.*

Care sunt alte principii de viață pe care le respectă acești oameni puternici interior? Se mențin pe calea vieții chiar și atunci când suferă eșecuri? Ce gânduri îi încarcă în acele momente de slăbiciune? Cât de greu sau ușor își revin și o iau de la început? Ați fost și voi în asemenea situații?

La drept vorbind, personal, am întâlnit asemenea oameni, care m-au uimit prin puterea de spirit de care au dat dovadă, o putere care emana admirație, un soi de superioritate în raport cu noi, cei care nu suntem în dizgrația sorții.

L-am cunoscut pe protagonist mai de-aproape, i-am aflat toate întâmplările vieții, unele pe care nici

puiului de șarpe nu i-ai dori, iar altele care îți provoacă chiar jenă că el e așa și tu altfel. Într-o discuție aprinsă pe această temă, am cules din gândurile lui niște trăsături de caracter pe care ar trebui să le dețină o persoană puternică spiritual, moral. Am înțeles de la el că:

**Oamenii puternici nu dau vina pe nimeni pentru eșecurile din viața lor. Nu se învinovățesc nici pe ei, pedepsindu-se cu regrete și depresie, ci știu să piardă uneori, ca apoi să se ridice iar.*

**Acești oameni sunt perseverenți în ciuda oricăror obstacole, descurajări sau imposibilități.*

**Ei nu caută plăcerea în fiecare moment, ci sunt dispuși să sufere acum, la moment, în virtutea unei plăceri viitoare.*

**Oamenii puternici nu trăiesc tot timpul în frustrare și nemulțumire, ci acceptă că ceea ce nu poate fi schimbat trebuie îmbrățișat.*

**Ei își sublimează emoțiile negative și distructive în acțiuni sănătoase.*

**Aceștia își construiesc relațiile pe respect și apreciere, nu pe manipulare și șantaj emoțional, mai ales atunci când ar putea să-și plângă de milă.*

**Oamenii puternici tolerează diferențele de opinie, credințe, alegeri. Dacă nu ești ca el, ai dreptul să fii altul, unul diferit, dar să ții cont și de situația lui, că e una diferită.*

Înțelepciunea populară sugerează că *„azi noi știm ce suntem, dar nu știm ce putem fi sau ajunge mâine”.*

Creatorul ne-a făcut unici și a rezervat, pentru fiecare dintre noi, răspunsuri unice la această provocare care este viața. Omul are tendința, când nu-i merge bine, de a învinovăți pe oricine altcineva sau orice altceva pentru incapacitatea lui de a evolua, de a-și schimba viața sau cel puțin de a fi mulțumit de sine. Dar de multe ori uită să exploateze clipa așa cum i se oferă și s-o modeleze astfel încât să-i ofere un viitor mai bun, unul proiectat în visele sale.

Întâlnim în viață oameni care ne inspiră, iar poveștile lor de viață vindecă lumea de ură, lașitate, dispreț... Oamenii care inspira pot fi oameni necunoscuți, cu care avem norocul să ne întâlnim ori cunoștințe mai vechi, care revin în viața noastră, sau poate un necunoscut amabil, care ne pune o întrebare potrivită la un moment potrivit ...și răspunsul pe care il dăm este unul diferit de cel ce l-am fi dat până acum. Ei sunt cei care te învață într-o zi din viața, petrecută cu el, cine și cum ești, aflând într-o zi despre tine mai multe decât poți afla în ani de zile sau uneori mai multe decât ai vrea să recunoști în acea zi.

Aceștia sunt oamenii care te ascultă cu inima și tot din inimă îți răspund, poate de aceea te simți atât de schimbat după ce îi cunoști, pentru că după ce i-ai întâlnit – ești alt om, orizontul tău s-a schimbat și nu vei mai fi același, vei gândi cu totul și cu totul altfel. Ei apar întotdeauna, însă uneori noi nu îi observăm din cauza oboselii, de gânduri, de griji.

Sunt oameni care ne readuc aminte că suntem fericiți așa cum suntem, cu atât cât avem, că soarta

noastră e una altfel decât a lor, iar ceea ce observăm este că ei nu-și plâng soarta niciodată. Și, în aceste cazuri, ne prindem la gândul că suntem aleșii destinului și îi mulțumim Domnului că ne simțim mai conștienți de soarta noastră sau mai fericiți după ce i-am cunoscut, pentru că ne dăm seama de situație.

Acum sunt și eu fericită și recunoscătoare pentru oamenii deosebiți care au fost și mai apar în viața mea. Iar unul din ei, cu sufletul deschis, a îndrăznit să se dezbrace de haina grea sau poate ușoară a vieții lui (nu am încercat să judec după cele aflate, era prea dificil pentru mintea mea, totuși cred că e vorba de o circumstanță care te pune în fața alegerii: ori-ori, atât). Soarta lui nu a fost prea blândă cu el, dar totdeauna a demonstrat că poate face față oricăror încercări. Chiar dacă a întâmpinat zilnic dificultăți, asta nu l-a împiedicat să-și schimbe viața la cota de acoperire cu forța, cu puterea lui interioară.

Uneori oamenii din jur nu-l înțelegeau: ba că este mofturos, pretențios, că nu se mulțumește cu ce are. Dar unde ați văzut oameni întregi – cu mâini, picioare, văz, auz, fără dizabilități – să fie mulțumiți de tot și toate?! Însă el, ce îi rămânea să facă...

Dragul meu cititor! Te îndemn să citești aceste rânduri, să meditezi asupra vieții pe care ți-a dăruit-o Bunul Dumnezeu și să încerci să conștientizezi un fapt: noi suntem stăpânii sorții sau soarta e stăpâna noastră? Rămâne să-și răspundă fiecare. Cinstit. Sincer. Fără ocolișuri! *POFTĂ BUNĂ LA LECTURĂ!!!*

DIMINEȚI DE VARĂ

S-a așezat, ca de obicei, pe scaunul de lângă ușă, mai aproape de masă. Cu mișcările ușoare ale mâinii, pipăi telefonul, unul special, cu robot-voce. Apăsă imediat butonul și auzi vocea domnului robot: „Este ora 6 și 30 de minute!”

Zâmbi în colțul buzelor. N-a dat greș și asta îl bucura. De mult era treaz. Se ridică ușor de pe scaun, fără a face mult zgomot. Ușa întredeschisă îl ajută să iasă pe prag. Cum nu mai simți pământul sub picioare, o apucă mai spre colțul casei, acolo unde, de obicei, prinde răsăritul soarelui, jucându-se cu frunzele viței-de-vie din fața casei. Își face loc și el printre umbre și găsește un locușor prin care pătrunde soarele și-și îndreaptă fața spre el – să-i cadă lumina lui pe ochi.

Cu toate că nu-l vedea, a închis pleoapele. Simți câteva raze jucăușe, care-i mângâiau pleoapele, apoi trecură la gene... Și tot așa într-un dans misterios, îi cuprinse toată fața, toată făptura... Ar fi întins o mână să le pipăie, să se hârjonească cu ele un pic, dar, răbdător, le-a lăsat să țopăie cu câteva umbre când pe față, când pe un umăr, când pe altul. Așa îi plăcea în diminețile de vară să-și salute începutul de zi, mai ales în duminicile însorite... Și îndată gândul l-a dus la acele vremi de demult: când, copil fiind, umbla desculț prin colbul verii, de îl ardea soarele până la usturime, ca

apoi să-i facă pielea roșie ca macul ... Vai, câtă durere ... se uda cu apă, se ungea cu ulei din candelă, crezând că dacă uleiul rabdă văpaia puternică a focului din candelă, îl va scăpa și pe el de această năpastă incomodă, vremelnică, cât mai repede...

Soarele... acest gigant, îi părea o minge de foc din depărtare (așa îl ținea minte), dar în realitate era cu totul altceva. Totdeauna l-a atras ca un magnet și îl privea iscoditor: de unde răsare? De ce nu stă locului și, la urma urmei, de ce frige așa tare? Căutase și atunci răspunsuri la întrebări prin mai multe surse care le avea la îndemână, dar aflase mult mai târziu informații care îl necăjeau cândva. Chiar îl fascinau de fiecare dată lucrurile noi aflate despre soare și lumina lui. Știa încă de la școală că este un astru gigantic foarte important pentru viața oamenilor și nu numai, deoarece oferă lumină, energie, căldură pentru tot și toate câte ne înconjoară: copaci, flori, iarbă, păsări, insecte etc.

Cât de mult îl emoționă, chiar până la nedumerire, ce aflase: că durează doar opt minute ca lumina Soarelui să ajungă pe pământ! Cum așa? La o așa de mare depărtare! Ascultase și o emisiune radiofonică despre Soare (era un ascultător fidel al radioului), mai exact, niște curiozități și ceea ce i se întipări mai mult în minte (iar apoi umbla spunându-le la toți), era faptul că „astronomii consideră că Soarele a apărut în urmă cu aproximativ 4,59 miliarde de ani, iar la fiecare miliard de ani, el devine cu 10 % tot mai puternic. Asta ar însemna că peste un miliard de ani de

acum înainte căldura Soarelui va evapora toată apa de pe Terra și viața ar putea dispărea...".

Ce mai noutate auzise! S-ar putea întâmpla oare una ca asta? Rămase buimăcit de aceste idei, iar ceea ce nu-i dădea liniște și pace era faptul: cum au măsurat astronomii ceia anii Soarelui? Necătând la toate acestea, nu se mai sătura de lumina și căldura lui, mai ales în anotimpurile cu mult soare.

... Și tot savurând începutul acestei dimineți, se așeză încet, tăcut pe pragul casei, de parcă ar fi așteptat musafiri de dimineață. Dar nu erau clipe mai plăcute pentru el, decât acelea când îți chemi în ospeție amintirea. Și, încordându-și auzul, prinse printre zgomotele care dau viață zilei, niște pași abia deslușiți ... care vin de undeva, de departe...

Erau ei, îi cunoștea foarte bine, cum veneau pe furiș... de fiecare dată.

Dar știa, negreșit, că toate trec sub scurgerea grăbită a timpului, însă mai rămâne ceva. Și mai știa că de la acel ceva se mai aprinde în suflet o nouă amintire ca o lumânare în fața unui altar. Iar viața se trăiește. Pe alocuri se mai înalță și ziduri, și garduri înalte. Dar le trecem, vrei nu vrei. Ele se risipesc în fața amintirii, a visărilor frumoase. Sărind de pe un dâmb pe altul, ne mai împiedicăm și se întâmplă uneori că se sparg anii ca o vază de cristal, ca un ulcior de lut, de rămân din ei doar bucăți sau, pur și simplu, cioburi mici-mici de zile și nopți, ore și clipe, cioburi de ani...

Dar nu ne oprim, mergem înainte, trăim, uneori supraviețuim, călcăm prin ele, prin cioburile acelea. Ne

rănim, dar le ascundem. Ne ascundem rănile, uneori sângerânde, alteori nu prea adânci, sub zâmbete răzlețe, ascundem dureri prin buzunare, scrâșnind din dinți, dar mergem înainte... ne prefacem că ne-am tămăduit rănile de cândva, că simțim pulsul vieții în noi. Dar, Doamne, cât mai putem experimenta pe pielea noastră?! Doar știm bine că totul și toate trec!

O! cât am vrea să rămână veșnice măcar cele frumoase, dar și ele se ascund după un colț de ani și nu le mai vezi, parcă le-a înghițit pământul! Alteori se transformă în rutine găunoase, pierzându-și strălucirea de cândva. E și mai deocheat faptul când ascundem minunile care ni se întâmplă, de la caz la caz sau poate mai des, crezând că nu ni se cuvin pe deplin și punct. Uităm că putem lecui și cu un cuvânt, dar tot el, cuvântul, poate fi sabie, măciucă, buzdugan și poate distruge dunga curcubeului care ne făcea deosebiți, chiar speciali. Așa ne risipim uneori zile la rând, deconectându-ne de la tandrețe, bunăvoință, modestie, cumsecădenie, uităm de cel de lângă noi, uităm și poveștile de viață: și cele de iubire, și de dăruire, care sunt și ele niște organisme vii, ce se hrănesc cu lumina și căldura dăruită de noi. Într-un fel sau altul ne transformăm într-un soare pentru ele ca să poată să trăiască. Lăsăm aceste povești uneori singure, uitate într-un colț de creier. Ca apoi să ne aducem aminte cine știe când de ele... iar asta se întâmplă, fiindcă ne gândim mai mult la ziua de „mâine”, uitând că acest „mâine” s-ar putea întâmpla să nu mai fie pentru multe lucruri din lume și chiar pentru viața noastră.

Și abia atunci, de fapt, ne gândim – mai exact, cugetăm asupra unor lucruri care au trecut pe lângă noi fără să le observăm, nu am făcut cel mai mic efort sau popular spus – nu am mișcat un deget, nu am întins inima drept obstacol ca să le oprim la timp... Din teamă, din neglijență poate, din nepăsare sau orgoliu, comoditate... Iar ele au trecut, doar trec, fără să strige, fără să țipe sau să ne cheme... doar trec. Într-o tăcere fără sfârșit. Și nu se mai întorc niciodată, decât doar atunci când ne sufocăm de rutinele zilnice, de deznădejde, de vise deșarte.

Despletim mulți pași într-o viață de om. Și tot despletim, și despletim, încât uneori uităm că mai existăm și ne despletim și pe noi în fire subțiri de viață: ne bucurăm când găsim în acel colț de creier o poveste uitată, ne regăsim când mai cotrobăim prin hornare și găsim cioburile de altădată, care ne răscolesc și parcă ne-ar întreba: „Dar cum de s-a întâmplat asta?”. Și, în clipa următoare, credem că mâine vom avea tot atâtea momente frumoase trăite într-o zi câte bătăi de inimă le-am simțit pulsând viața în vene.

Oare cum ar fi acea zi când toți și-ar purta sufletul pe dinafară, ca pe o haină, fără măști, fără roluri, ipocrizie, indiferență? Periculoasă situație!

Dar nu e niciodată prea târziu să-ți răstorni sertarele vieții pe masă și să-ți faci ordine! Nu prea o facem des, căci ne poate cuprinde teama de ce vom găsi pe acolo: cărări uitate, amintiri rătăcite în timp, alegeri greșite, decizii pripite și... regrete, umbre, iubiri neîmpărtășite.

Necătând la toate acestea, te trezești dimineața cu dor de liniște, frumos și împliniri. Poate e timpul să urci într-un tramvai de gânduri, care te va duce spre tine însuți? Ce greu e ceasul trezirii, cu vise mototolite în grabă de bătaia vântului. Poate acest ceas îți aduce acel strop de neliniște, „bătând" în buzunarul de la piept. Este ceasul vieții și el trece, el se aude: tic-tac, tic-tac...

Da, toate trec... rămân doar urme de lumină și întuneric, de umbre și oameni care trec prin tine, unii desculți, cu inima în palme, lăsându-ți doar bucurii și clipe de împlinire; alții încălțați, cu papuci plini de noroi, lăsându-l pe alocuri peste bucățile tale de fericire, pe care le păstrezi cu sfințenie. Cât de greu e să faci curat după asemenea oameni... Dar nu e cazul să disperi, răsuflecă mânecile, fă curat după ei, transformă acele clipe în cer senin, de care să agăți un imens soare sau curcubeu.

Timpul, anotimpurile, anii, lunile, zilele, clipele; oamenii importanți, neînsemnați, buni, milostivi, arțăgoși, invidioși; orizonturi clare, neclare, experiențe valoroase, neînsemnate – toate rămân în tine, comprimând totul în amintiri... și ardem, ardem cumva din interior spre exterior, uneori cu sens, alteori fără (cum așa?), pentru că așa ești croit, ești dintr-un anumit aluat făcut, nu te asemeni cu alții, nici prin soartă, nemaivorbind de trup! Tu ești tu și atât!

.....

PAȘII COPILĂRIEI

Fără să vrea, mai mult automat, Victor își puse ușor ochelarii negri pe ochi (o făcea mai des când își simțea ochii neascultători), iar mâinile pe genunchi, mai exact coatele, ca mai apoi să-și prindă bărbia în palme, întorcându-și urechea mai mult spre poartă. Îi părea totuși că mai aude acei pași de odinioară, care se strecurau tiptil, încet, pe sub frunzele de vie, ferindu-se parcă să nu-i scoată în vileag vreo rază de soare. Iarăși zâmbi, cum o făcea de fiecare dată când îl prindea această stare copleșitoare de visare.

Cât de mult își dorea această întâlnire! Copilăria îl chema ori de câte ori avea prilejul, ca și azi, să și-o amintească, s-o simtă dacă nu aievea, măcar în vise, amintiri, să cheme acel copil zburdalnic, năzbâtios, amator de peripeții și cu mult drag de soare!

Anii ceia, pe când era un puști, și-i amintește mai greu, dar totuși îi apar în minte jocurile copilăriei, pe care le organizau cu toată ceata de copii, cam de aceeași vârstă, toți din mahala. Mai ales jocurile verii, când soarele îți bronzează pe piele maiouri, ochelari, ceasuri din buruieni mai late, legate la mână în loc de un ceas veritabil.

Eh! Și cu ceasurile astea ce necaz mai aveau copiii din ceată... „Cât e ora?”- așa se numea năzdrăvănia de joc, inventat de ei. Toți cei care intrau în joc erau obligați să aibă pe mână un fir de iarbă lată, legat în

jurul ei în loc de ceas. De cifre - nici vorbă, ele se așezau în dependență cum țineau mâna. Adică le imaginai în cerc cum stau și... țînteai ora cu privirea! Cât de bine era! Spuneai ce oră îți convenea. Cei mai măricei se orientau chiar după ore, minute, secunde, iar cei mai mici încercau să spună și ei câte o cifră din auzite. Era și un lucru bun în aceste jocuri: cei mai mici deprindeau câte ceva de la cei mai măricei. Dar deosebit era jocul scenic, când organizatorul striga tare, ca să audă toți: „Ceasurile s-au stricat!”. Ce mai hărmălaie! Toți se agitau, cârțâiau, trosneau, cădeau... Vai de câinii vecinilor în acel moment! Cât de mult nu s-ar fi străduit câinii să fie auziți, nu li se permitea nici în ruptul capului, ceasurile erau mai zgomotoase. Toată mahalaua era „prizoniera războinicilor”.

Dar câtă vervă, agitație stârnea un alt joc fantastic – „Căpitanii”! Toată ceata de copii, mic și mare, se împărțeau în două tabere „militare”, fiecare își alegea un căpitan. Se apucau de mâini, formând o barieră, un zid, pe care unul din ei, ales de căpitan, trebuia să-l spargă. Misiunea căpitanului era să ochească „oștașul” mai potrivit pentru acest scop: unul mai mușchios, puternic, care să fie apt de a sparge „frontul”.

Cum începea jocul? Ambele grupuri se apucau de mâini, organizau un fel de „zid”, unul în față, altul la o distanță de 15 pași. Cine începea primul să rupă rândurile? Și aici erau reguli... Dacă rămânea cineva care nu vrea să joace sau nu are pereche, ascundea o pietricică în mână, cel care ghicea – începea jocul. Altă

dată, dacă nu aveau un „arbitru”, luau un băț, o creangă, punând mână lângă mână; cel care nu-i mai ajungea lemn, era perdantul. Iar mai apoi căpitanul instruia, aranja, da ordine cum să se comporte „ostașii” în caz de „năvălire a dușmanilor”. Primul căpitan cerea cu voce tare de la celălalt: „Căpitane, căpitane! Trimite-mi un soldat!”. Celălalt căpitan răspundea, cam nemulțumit: „Pe cine?”. Și primul alegea unul nu prea voinic, ca să nu rupă „frontul”, ci să rămână în tabără. Cel numit – bucuros, nebucuros, dar își făcea vânt ca să poată aduce cu sine în tabără o „jertfă” . De învingea, îl alegea pe cel mai puternic, ca să-și întărească rândurile, de nu – rămânea el în tabăra vecină. Și își luau deja revanșa ceilalți.

Ei, dar cât scandal uneori cu soldații – ba erau învinuiți de „trădare”, ba că au fost prea slabi, câte și mai câte, dar după „război” toți se împăcau și gândeau alt joc captivant, ca să treacă vara mai repede.

În afară de aceste clipe-jocuri îl copleșeau și alte amintiri, la fel de emoționante ca și acestea...

.....

ÎNTÂMPLĂRI ADEVĂRATE

Dintre toate poznele de cândva, care îl invadau acum, unele erau atât de clare, de parcă s-ar fi întâmplat ieri sau alaltăieri, cel puțin imaginea lor stătea neatinsă într-un colț de inimă, gata la orice chemare să sară ca un iepuraș fugărit de amintiri...

Unele întâmplări însă trec, fără a se opri prin odăile amintirii, iar altele se așează comod pe canapea, odihnindu-și mădularele ostenite de peripețiile copilăriei, rămânând acolo la lumina gândului ani de-a rândul ori poate stau la fereastră, zâmbindu-ne cu șiretenia de cândva: „Uite, îți mai amintești....?”

Iarăși a zâmbit în colțul buzelor, trecând prin microscopul imaginației alte amintiri răvășitoare.

Erau zilele de neuitat ala vacanței de vară. Mahalaua lor era una dintre cele mai dense pe cap de locuitor. În primul rând, gospodarii și-au durat casele unul lângă altul cam în aceeași perioadă. În al doilea rând, în fiecare familie creșteau unul după altul patru – cinci - șase copii, care adunați împreună formau o „armată” de copii și adolescenți.

Cum începea a se desprimăvăra, gospodarii scoteau vitele la păscut. Care le priponeau pe imaș sau pe lângă case, alții, dacă nu aveau o muncă, le luau de funie și le duceau de cap cel puțin în prima parte a zilei la păscut, până când veneau copiii de la scoală, ca apoi să le ia ei în primire și să le ducă pe imaș. Așa se

chinuiau gospodarii până trecea primăvara căci odată cu începutul verii, cetele de copii ai satului împânzeau dealurile, văile, imașurile, având în grijă supravegherea animalelor: vaci, capre, oițe...

Aproape fiecare familie avea în șopron sau sarai una-două sau chiar mai multe capete. Acestea erau, pe bună dreptate, sursa de întreținere a unei familii cu mulți copii. Lapte, brânză, smântână, chișleag, lapte covăsit, unt și alte feluri erau pe masa gospodarilor prima necesitate, adică până mai fierbeau, coceau, prăjeau ceva - acestea erau la îndemână tuturor să-și prindă foamea, dacă îl frigea la stomac.

Își amintea bine că în ograda părinților au fost animale de tot soiul, de la vite, cai, oi, până la câteva capete de capre, care rămase atunci doar ele, mai exact – trei capre. Una mai bătrână, altele două tinere. Vara, când soarele amiezii frigea tare, copiii aduceau pentru câteva ore animăluțele acasă, la umbra copacilor sau sub vreun șopron, să nu le ardă soarele, doar sunt și ele ființe vii.

Într-o zi, când venise la amiază cu caprele, le mânase mai la umbră, sub un perete, unde, de obicei, stăteau culcate cele câteva ore de arșiță. Fiind în ziua aceea prea dogorâtor soarele, una din cele mai tinere, pe neobservate, își făcu loc în șopron, într-un colț, unde iarăși, de obicei, își încuia tată-său motocicleta. N-o încuia că se temea de hoți, dar mai aveau năravul cei mai mari s-o scoată de coarne și s-o mai zbârnâie prin ogradă, mahala sau chiar pe dealuri, cât el nu era acasă. De aceea o încuia, să stea cu inima împăcată că toate sunt la locul și timpul lor.

Trecuse cele două ore. Venise timpul chindiilor, când de la un capăt al mahalalei la altul porneau la imaș vitele. Parcă se chemau, se îndemnau unele pe altele cu zbieratul, răgetul specific. Căprițele noastre se ridicară de sub perete și așteptau la poartă – să le-o deschidă cineva. Victor și cu surioara mai mică erau deja gata să le deschidă, dar mare le fusese mirarea când, în loc de trei, văzură numai două. Dau încolo, dau încoace – capra nu-i și pace bună. Tot trăgând cu urechea mai spre șopron, îi auzise glasul revoltat, căci avea presimțirea că celelalte pleacă. Na-ți-o bună că au pățit-o. Trag de ușa șopronului, dar ea încuiată. Ce să facă, cum să dreagă să scoată capra din închisoare?! Și atunci îi veni un gând năstrușnic – să o scoată pe acoperiș. E o idee bună, decât niciuna. Au făcut socotelile: șopronul nu e prea înalt, e acoperit cu olane roșii, mici, scoți câteva – și capra e afară. Zis și făcut! Nici una, nici două au pus o scară lângă perete, a urcat pe ea, cu greu a scos primul olan, celelalte au urmat mai repede. Prin gaură făcută a pătruns lumina înlăuntru. Animalul agitat – vrea afară. Altă problemă apăruse – capra josuță, acoperișul înalt, trebuia ceva de pus mai înalt ca să urce animalul. Găsi într-un colț un butoi de fier, îl dădu lângă perete, înhăță capra în brațe: ea agitată, nervoasă, speriată, dar numai cum o puse pe butoi și o împinse spre gaură, capra sări pe acoperiș, făcu vreo două rotocoale pe acolo de bucurie și dintr-o săritură se pomeni jos. Dar mă rog – capra-i capră, nu degeaba-i capră. Văzându-se jos, o zbughi spre poartă spre ale ei surate.

El rămase acolo cu o problemă: dacă ia butoiul și-l pune la loc- nu poate urca, dacă lasă butoiul - vine tata, îl vede și le pricepe aventura. Ce-i de făcut? Cum s-o scoată la capăt? Dă toate pe una: pune butoiul la loc, mută un pic motocicleta mai spre gaură, urcă pe scaunul ei, își face vânt și... iată-l pe acoperiș. Pune cu greu olanele la loc. Coboară. Deschid poarta și... pe aici li-i drumul. Îi ajung din urmă pe ceilalți copii. Ce bucurie și pentru capre, dar și pentru ei. Nu spun la nimeni pățania, Doamne ferește, nu cumva cineva să scape o vorbă părinților și aceia, la rândul lor, să spună lui tata la un pahar de vorbă. Nu! Tac chitic, nu spun la nimeni. Sunt împăcați cu gândul că au reușit.

...Și iarăși zâmbi șiret în colțul buzelor... De data aceasta își aminti o altă aventură - cum încercă să conducă motocicleta tatei pentru prima oară.

Tata și-o lăsa acasă atunci când era însoțit de cineva din mahala cu transportul lor, făcând serviciul de noapte și întorcându-se a doua zi după amiază. Dacă vehiculul pe două roți era în ogradă, sigur că îi ademenea... cum să nu facă o escapadă pe două roate...

De dimineață, fiind singuri acasă, doar el cu sora mai mică, își ordonă lucrurile – patul, hrănirea animalelor, adăpatul (era vară și se bucurau de vacanță). Orice făcea, nerăbdarea îi dădea ghes... vrea să facă o tură prin ogradă cu „calul” acesta pe două roate. Cum numai o apucă de „coarne”, o duse spre poartă așa, fără să pornească motorul, abia la poartă îl

porni. Urcase cu teamă, ca nu cumva să încurce ceva, dar vorba ceea: „De ce te temi, de aceea nu scapi!”. Nu mai ținea minte exact ce apăsă, cum apăsă... că se pomeni cu roata de dinainte în prispa casei! Motocicleta muți – muți și el de frică, de nedumerire: parcă știa teoretic tot, cum și ce trebuie să faci, cum să pornești, cum să oprești, dar iată că practica bate gramatica.

Toate ca toate : rămase „călare pe cal”, ținându-l de cap, era întreg, roata neaccidentată, iată prispa – ea avusese de suferit: roata își lăsase amprenta adânc, o bucată de lut zăcea la picioarele lui, ruptă cu nemiluita din josul prispei.

Imediat ce își dădu seama de cele întâmplate, făcu un plan urgent, până nu au observat ai casei în ce se aventurase. Dar nici nu puse punct planului că cineva îl și bătu pe spate, era surioara care se uita și ea buimăcită la cele întâmplate:

– De vede tata, vai și amar de capul tău, zise încet, luându-și obrajii în palme. Ce-ai făcut?

După ce își revenise un pic, coborî de pe motocicletă, o duse la loc ușurel, bucuria cea mare era că nu o deteriorase. Se întoarse repede, se așeză în genunchi lângă bucata de lut, parcă rugându-se ei să se pună la loc singură, dar lutul nu se mișcă și... basta!

Se întoarse cu gândul la planul neterminat: motocicleta o puse la loc, cu prispa ce-i de făcut?

– Nu te moșcondi atâta, o auzi pe sora care încă mai era acolo. Gândește-te cum să dregi prispa, ce spui

lui tata când vine. O pățești rău, știi cum e el la mânie, nu ne mângâie...

– Lasă, nu mai pune și tu sare pe rană... știu ce trebuie să facem.

– Să facem sau să faci, tu ai vrut peripeții de dimineață! Capra face și oaia trage, zise ea, făcând-o pe supărata.

– Hai, te rog, nu fi supărăcioasă, doar nu te rog să ridici pietre, adă o căldare cu apă și un vas mai vechi.

– Ce ți-a trecut prin gând, ce vrei să faci?

– Să înmuiem bucata de lut, o fărâmăm și o lipim la loc.

– Dar se va observa că e proaspăt lipită...

– Nu e o problemă, până deseară se usucă, aruncăm peste ea cu niște praf, gunoi, măturăm și nu se cunoaște...

– Dă, Doamne, așa să fie, mi-i teamă de nu cumva să se observe...

– Nu fi fricoasă, găsim un motiv, doar tu să-ți ții limba după dinți, să nu sufli un cuvânt, altfel eu dau de vai de mine.

– Nu te teme, doar ești fratele meu, nu te-am trădat niciodată.

Zis și făcut. Au început claca de zor. Au înmuiat lutul, drept că nu prea ușor, l-au călcat, l-au frământat. Nu prea se dădea lipit, dar au udat gaura cu apă de vreo două ori și parcă era chiar de acolo... Au netezit cu mâna și iată îl ocheau dacă e bine, dacă e în drept cu cealaltă parte a prispei.

Au răsuflat ușurați, totul a mers bine, nimeni nu i-a observat ce fac, nici un vecin nu a intrat la ei cu un motiv sau altul. Se mai întâmpla că veneau cu împrumutul la ei după ceva, ei se duceau după unele lucruri – clar că nu erau răi de datorie, altfel nici nu apelau. Cei răi de datorie nici nu mai aveau nasul să se adreseze – nu li se oferea nimic. Unii pricepeau lucrurile și nu mai veneau după împrumut. Ei, acum le-a mers – nu a venit nimeni.

Spre seară pata de lut era deja uscată, au mai măturat, au colbăit locul și parcă era prispa așa de când au construit-o. S-au bucurat că au reușit, dar așteptau să treacă noaptea, să vină ziua de mâine, iar cu ea venea și tata.

A doua zi inima le bătea cu putere, parcă ar fi bătut cineva în poarta ei. S-au liniștit abia atunci când tata intră pe poartă, lăsă plasa cu cele 6 pâini pe măsuța de afară, urcă pe motocicletă și plecă de urgență în satul vecin - era satul lui de baștină, trebuia să ajungă la bunei pentru niște lucruri.

– Ce bine că a plecat de urgență! Până vine tata se mai usucă, mai pârjolește soarele...

– Nu te bucura tare, mai este mult până în seară, zise surioara un pic îngândurată. Vedem noi, nu zi hop până nu ai sărit!

Peste câteva ore bune de așteptare, se întoarse și tata cu lucrurile aduse. Le lăsă pe prispă, intră în casă, își schimbă hainele cu cele de lucru, mâncă în fugă ceva de-ale gurii și se duse în vie să lege lăstarii. Se odihnise de mai multe ori pe prispă: ba pe locul cu pricina, ba la

un colț, ba la altul și tot așa trecuse ziua. N-a observat tata nimic, dar nici ei nu au îndrăznit să le spună altora sau măcar fraților mai mari de cele întâmplate, te mai pui cu mintea omului...

.....

Acum, cu mintea de matur, din sperietura ceea de altădată rămase doar un fel de mustrare de conștiință – de ce-a trebuit să se aventureze? Cu toate acestea, iarăși zâmbi și era mulțumit că își amintise cu lux de amănunte această năzdrăvănie din acea zi.

Își pipăi scăunelul. Se ridică de pe prag și se dădu un pic mai la soare. Când soarele îi încălzi moalele capului se gândi că trebuie protejat capul, undeva acolo stă ascunsă minunea aceasta - creierul - care le gândește, le adăpostește pe toate. Și se gândi câteva minute la el – cum un organ atât de firav poate „ordona" omului atât de multe. Ținea minte de la orele de biologie despre structura, funcțiile lui, dar și unele curiozități pe care le căutau pentru temele de acasă.

Niște lucruri interesante i s-au întipărit în minte și le ordona chiar acum din nou: creierul acesta uman cântărește aproximativ doar 1300 sau 1400 de grame. Cu toate acestea, proporțional, ființa umană are un creier mult mai mare în raport cu dimensiunea corpului său. De fapt, el reprezintă 2% din greutatea corporală a omului. Ce minune, Doamne! Creierul, se zice, e un organ care are mai multă grăsime din cauza unei substanțe - mielina. De fapt, mai ținea minte că 40% din acesta este materia cenușie, în timp ce 60% este materia

albă. Un lucru memorabil îl constituia faptul că 75% din creier este apa, iar 5 minute fără oxigen sunt suficiente pentru a avea loc leziuni cerebrale. Știa și despre acest fapt, dar ținea minte cum se mai întreceau în copilărie între ei, băieții, cine ține mai mult timp aer în piept, fără să răsufle. Însă nu ajungeau la cele 5 minute grave, poate nici 1-2 minute nu puteau sta fără aer.

Acum trase adânc aer în piept. Se bucura că e o zi frumoasă de vară și își poate aduna gândurile, emoțiile. Se mai bucură că se făcuse lumină în cer și pe pământ și toate merg mai departe, fie și înghesuite într-o fărâmă de timp, la care împingem din răsputeri, cu îndârjire, deși curgem și noi odată cu avalanșa clipelor. Ne răsucim, ne zvârcolim în perimetrul existenței noastre, alergăm, purtând în buzunarele, uneori sparte pe la colțuri, niște speranțe poate care nici câțiva lei nu costă...

Își ridică privirea spre acest răsărit de soare; cu toate că nu-l vedea, îi simțea răcoarea dimineții, iar gândul ce îi dădea târcoale în fiecare dimineață nu se lăsă așteptat și azi: „Totuși și răsăritul de azi va rugini într-un miraculos asfințit, care în orice clipă poate fi ultimul!”. Ceea ce ne minunează, ceea ce se întâmplă între un răsărit și un apus este măsura timpului nostru. Câtă bucurie ne aduce orice clipă trăită fără teamă sau deznădejde! Ceea ce nu omoară realitatea din noi, ceea ce trăim cu adevărat, rămâne să ne întărească chiar și o mică iluzie că putem uneori trăi așa cum ne dorim! Fie și doar o clipă, un moment, dar pe placul nostru!

În clipa următoare auzi niște glasuri dincolo de gard. Cu toate că era duminică, oamenii au treburile lor.

Care și pe unde îl poartă grijile zilei. Când cei de după gard ajunseră mai aproape, își recunoscu vecinii de mai sus. Ce bine îi păru că nu a părăsit satul de baștină și poate recunoaște și după glas un vecin sau altul, fără să-i vadă chiar. Și vrând-nevrând, își așeză mai îndesat ochelarii negri pe nas, nu cumva să-l dea de gol ochii.

Îi plăcea să-și amintească imaginea satului așa cum îl știa din copilărie. Acum îi „plâng" tălpile după liniștea prafului din drum, îi freamătă aripile închise în suflet când și-l amintește. E neliniștit când alunecă pe vreo felie de viață, când se întoarce la casa părintească, cu câteva drumuri mai la vale, la cei trei cireși din fundul grădinii, la pridvorul de lemn al casei peste care se scurgeau apusurile și răsăriturile încărcate de atâta fericire. Bucuria cea mare era că acolo a început cunoașterea de sine... Acolo era universul copilăriei, acoperit cu plapuma amintirilor ca să nu-i fie răcoare, acolo rămânea cea mai zburdalnică vârstă a vieții - pe unde mai grea, pe unde mai ușoară, dar, slavă Domnului că a avut grijă de toți care îl înconjurau.

.....

ZVÂCNIRI ALE SUFLETULUI

Cu același zâmbet în colțul buzelor, își atinse părul negru cu mâna în semn de mare grijă, nu cumva să intre cineva în ogradă, să-l vadă nepieptănat, cum se mai întâmplă diminețile, mai ales cele de vară, care te silesc să ieși afară, să tragi o gură de aer proaspăt. Mai ales că gospodăria lui era cam la poalele pădurii.

Avea satul de baștină, Sociteni, de prin părțile Ialovenilor, o așezare deosebit de frumoasă, între dealuri înalte, lângă o pădure mare, care oferea gospodarilor, dar și copiilor satului loc de odihnă și joacă, dar și o mare doză de aer curat. Cum intrai în sat, dacă o coteai la dreapta, drumul îți deschidea priveliștea unor case noi, ale gospodarilor tineri, care, cum se vedeau cu un ban adunat în pungă, își construiau câte o căsuță de mai mare dragul. Unii mai cu timpul, alții, care aveau mai mult ajutor și susținere, mai repede, dar mahalaua nouă creștea de la an la an. Nu rămâneau în urmă și alte mahalale, mai răsărea pe ici-colo câte o căsuță, dar cei mai mulți își doreau anume aici să-și construiască o casă, în mahalaua nouă, a tinerilor.

Îi licări în minte și momentul când începuse și el căsuța lui, mai cu greu, mai cu nevoi, dar mai clar o vedea pe Ana, jumătatea lui de-o viață, care permanent „comănduia", asta însemnând că indica în ce fel s-o facă, cam unde s-o facă, ce mai femeie-toate le făcea după plac, dar și după posibilități.

Și iarăși zâmbi, mângâiat de năvala acelor clipe de neuitat: cum o văzuse, cum îi vorbise pentru prima oară.

...Se grăbea, pentru că sora mai mică îl rugă să aducă un pachet pe care îl uitase la locul de muncă. Venise cu motocicleta, pentru că se însera și nu prea avea chef să meargă pe jos noaptea. Deschise ușa de la intrare și rămase buimăcit. Acolo era cineva. Și nu te miri cine, ci o... domnișoară, naltă, cu păr puțin ondulat, cu niște pistrui presărați pe față, care îi dădeau

un suflu de regină peste toate. Dar zâmbetul acela deschis, larg, fără pic de jenă, îl buimăci și mai mult...

Când își reveni un pic, rosti cu multă sfială:

– Bună ziua... cer scuze ... am venit să iau ceva de aici... un pachet... l-a uitat sora mea...

– Dar cine este sora ta și cum o cheamă? îl întrebă ea uimită, văzându-i imaginea feței și pricepând lucrurile.

– Este Maria, ea m-a trimis aici, răspunse el, parcă cerând iertare de apariția lui fulgerătoare.

– Aha, am înțeles! Dar eu credeam că au dat buzna hoții, parcă nu prea au ce să fure de aici, doar poate pe mine, căci am rămas singură...

După aceste vorbe, îl privi îndrăzneț, își adună cele câteva lucruri, apoi le puse într-o sacoșă. Abia de reuși să pună câțiva pași, că se și auzi strigată din spate:

– De ce pleci așa repede, dragă domnișoară?

Nu știu ce îl apucase, de unde se umpluse de atâta curaj, pentru că doar cu câteva minute mai înainte era stupefiat, pierdut... nu putea scoate două vorbe...

Își luă inima-n dinți și rosti mai tare:

– Nici măcar numele nu vrei să mi-l spui? Poate ne mai vedem în stradă, în parc? Cum să te chem sau cel puțin să te salut...

Fără a se întoarce, ea zise ceva, dar el nu auzi nici o boabă din cele spuse de dânsa și se grăbi să adauge caracter în voce:

– Nu pleca așa grăbită, domnișoară, cine știe dacă ne mai vedem și nici numele nu mi-ai spus, nu o fi secret sau neobișnuit...

– De ce secret sau neobișnuit? E unul simplu de tot, dar foarte frumos.

– Și...

– Nu-l spun la toți, doar celora pe care îi cunosc.

– Dar ne cunoaștem deja, știi cine sunt. Eu, iată, nu știu cine este „frumoasa necunoscută”!

– Dacă insiști, nu e o taină... mă numesc Ana!

– Încântat de cunoștință! Dar nu cumva avem același drum spre casă?

– Nu, răspunse ea, privindu-l cu coada ochiului, în timp ce se opri pentru a-și aranja lucrurile mai bine.

– Poate ne mai vedem, să discutăm despre mai multe... îndrăzni el, apropiindu-se.

– Nu prea am timp, doar peste două zile am mai liber.

– E bine, ne-am înțeles, dar unde ne vedem...

.....

Amintirile jucau teatru deschis pe fața lui: se văzu cum o aștepta cu nerăbdare, cum ea, ca oricare domniță, se lăsă așteptată, cum o invită la prima petrecere și îi simți răsuflarea tremurândă la ureche, în timp ce dansau, cum o sărută ușurel pe obraz prima dată și ea îl privi rușinată, cum peste câteva luni primise înștiințare de înrolare în armată și îi propuse căsătorie, temându-se să n-o piardă. Parcă îi vedea și acum fața îmbujorată de emoția clipei, dar totuși insistă asupra propunerii. Ea nu zise nici da, nici ba, doar câteva cuvinte banale: „Să mai crești un an”. Ce-o fi însemnând asta, își dădu seama un pic mai târziu, când veni acasă din armată

într-un concediu scurt, după un an de slujbă, pentru că mai avea doi. Își făcea serviciul în flota marină. De data asta o surprinse frumos cu un inel de nuntă, pe care ea nu-l mai refuză, îl primi cu toată încrederea în el și după doi ani de așteptare jucase o nuntă frumoasă la ea în sat. Imediat după nuntă, răscoli toate cărțile-enciclopedii, căută prin horoscopul ei, al lui, să cunoască dacă numele lor se potrivesc atât de mult, după cum i-a unit dragostea lor de la prima vedere...

Aflase că ANA e *„un prenume de fată cu rădăcini puternice într-un vechi nume ebraic, "Hannah" (Channah), adesea purtat de către personaje biblice si care înseamnă "har" sau "Darul lui Dumnezeu dat lumii". Numele Ana este menționat și în numeroase creații populare românești. În descântece "Ana" era prima dintre cele 9 zâne invocate pentru ajutorarea celor suferinzi și bolnavi.*

Sfânta Ana a fost mama Sfintei Fecioare Maria, Născătoarea de Dumnezeu. Sfânta Ana s-a căsătorit cu Sfântul Ioachim, ducând împreună o viață curată și binecuvântată de Dumnezeu”.

Știa de la bunica de pe mamă, Olga, că Sfânta Ana a rămas pentru noi toți un exemplu de smerenie și viață creștină. Sfinții Părinți Ioachim si Ana sunt un model pentru toate familiile creștine și un ajutor neîntârziat pentru toți cei care se roagă lor. Acești sfinți au săvârșit de-a lungul timpului multe și mari minuni, mărturii ale dragostei lor pentru oameni, ale harului dumnezeiesc,

ce s-a revărsat peste ei și, prin rugăciunile și ajutorul lor, și peste noi toți. De aceea și hotărî ca viitoarea lor familie să fie una creștină, cu multă evlavie și rugăciune în casă.

Nu îl mira mult, dar voi să afle și despre numele lui, pe care îl purta de atâția ani, dar nu-l ajunse niciodată timpul să-l decodifice.

Victor vine de la denumirea latinească, *care înseamnă „victorios", „biruitor", „învingător", numele acesta arătându-ne că omul trebuie să fie învingător în viață. Sfântul mucenic Victor a fost un soldat roman care, în timpul persecuțiilor romane împotriva creștinilor, încerca să îi încurajeze pe cei condamnați, să îi îmbărbăteze și să le insufle curaj pentru a rămâne fermi înaintea împăratului păgân.*

În cele din urmă a fost el însuși prins și condamnat, torturat și executat. A fost, atât pentru contemporani, cât și pentru posteritate, un exemplu de dăruire si curaj. Astfel sfântul a urmat și cu fapta ceea ce mai înainte propovăduia doar cu cuvântul: răbdare și tărie în credință".

Ce mai vorbă, nu se oprise aici, mai căutase și găsise sau auzise la o emisiune (era fanul unor emisiuni radiofonice), că numele lui ar mai însemna o aparență dură și rece, dar care disimulează o emotivitate aparte, dublată de o hipersensibilitate. *„Victor nu este bărbatul jumătăților de măsură, atât în ceea ce privește caracterul, cât și destinul său. Destinul său poate fi o reușită superbă sau un eșec răsunător".*

Asta îl dezorientă un pic atunci, dar cu Doamne–ajută! și cu gândul la lucruri frumoase, își zise că e o neînțelegere de sens. Omul își scrie viața pe placul lui și nu totdeauna trebuie să credem în niște auzite. Ceea ce faci cu dragoste pentru tine și pentru cei din jur nu te poate deruta sau îngenunchea. Iubirea e un fel de roată cu noroc, rar când nimerește nenoroc.

Ce frumos e omul încărcat de iubire! Dar alte gânduri îi roiau acum prin cap... ceea ce ascultase chiar în acest moment duminical: „Se zice că norocul de a fi iubit nu-l întâlnește fiecare, nici chiar toți oamenii, adică nu în toate situațiile în care și-ar dori”. E o mare împlinire însă ca să dăruiești ce ai mai bun, mai frumos în sufletul tău, atunci când crezi că merită, sperând să fii iubit pentru ceea ce ești, asta sigur este o alegere. Iubirea, sinceritatea, emoția, sentimentele, nu pot fi luate așa cum ai procura de la farmacie ceva, de la taraba din piață sau de pe rafturile supermarketurilor! Sunt tot mai rare și... „costă” sau „ne costă” mult, dar ele sunt cele care fac diferența între nuanțele vieților noastre pentru că doar gustul lor cosmic ne ajută să înțelegem bucuria de a trăi în comparație cu lâncezeala supraviețuirii.

Emoțiile sunt cele care rămân în amintire îmbrăcate cu zâmbetele oamenilor dragi, cu atingerile lor, cu inima lor bătând lângă a noastră la unison pentru o secundă, pentru o clipă. O secundă prețioasă, care-ți șterge mintea de tot ce-a fost rău în viața ta și-ți hrănește sufletul cu lumină, care dă un sens împlinirii și ne întregește existența efemeră. Chiar dacă apoi o iei

de la capăt cu realitatea! Măcar ai un punct de lumină din care îți poți trage energie să mergi mai departe. Toți suntem alcătuiți din furtuni și fâșii de senin! Toți ne împrăștiem pe la răscruci rătăcind deseori drumul bun din cauza alegerilor proaste! Toți avem momente când ezităm, când ne îndoim, când renunțăm, deși ar fi trebuit să recunoaștem fericirea care ne zâmbea de după colț. Diferența o face doar felul în care găsim sau nu puterea să ne adunăm sufletul la loc ciob cu ciob, împăcându-ne cu întâmplările vieții noastre, cu alegerile noastre. Apoi, ajuns într-un punct de echilibru, înveți să te bucuri din nou, iar și iar, să nu te mai temi, să nu mai accepți ușor compromisuri care te fac nefericit. Și trăiești mai departe alte povești ale vieții tale, unele mai senine, altele mai încărcate de necaz, dar înveți să primești firesc și fericirea și nefericirea, și dezamăgirea și iubirea de oameni. Pentru că ... vedeți voi ... norocul de-a fi iubit nu-l întâlnesc toți oamenii, dar să nu știi să iubești sau să te temi s-o faci, să oscilezi mereu de la o poartă la alta fără să știi când merită să te oprești și să construiești ... asta e adevărata neîmplinire! Și ce-și face omul cu mâna lui, nu poate desface nicio forță divină! Că este o vorbă deșteaptă: „Dumnezeu îți dă, dar nu-ți bagă și-n traistă!”

...Nu se trezi din visare decât atunci când bătu mai puternic clopotul Bisericii din centrul satului, care poartă hramul „Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril”.

Îi trecură prin minte versuri ce le selectase cândva și le notase într-un caiet mai grosuț, așa cum le numea

el – „poeme pentru suflet”. Își aminti unul care îi mângâia acum inima, cu toate că nu mai ținea minte autorul; se simțea de parcă el însuși ar fi scris cu mâna sa aceste rânduri, ce îi provocau zvârcoliri de suflet:

Rugăciune...

Vreau, Doamne, să-mi mai dai o zi de viață
când toate câte mi le-ai dat s-or termina !
O zi întreagă, numai pentru mine,
să mă străbat și să-nțeleg ceva
din toate câte mi-a fost dat de Tine
să le trăiesc îngemănate-n dor.
Vreau, Doamne, să îmi simt la despărțirea
de trupul ăsta, sufletul ușor,
să fiu senin în patosul cu care
mereu s-a despletit inima mea.
Să-mi uit de pot tristețile de-o viață
să nu le car cu mine-n cer cumva!
și cum nimic nu ți-am cerut vreodată
fără să dau-nainte tot ce sunt
te rog, când va fi ceasul, dă-mi puterea
să nu las umbre-n pasu-mi pe pământ!
Mai dă-mi în dar popasul unei zile
celor iubiți aproape să le fiu
și, străbătându-mi apriga risipă,
ei să nu simtă cât e de târziu.

Cei care treceau acum pe drum, vorbind mai mult în șoaptă decât liber, mă rog, e duminică și

lumea mai odihnește după o săptămână de muncă – poate că și își îndreaptă pașii spre sfântul lăcaș. Ori de câte ori băteau clopotele, se gândea la cele știute și auzite de la bunei despre acești mari îngeri – Arhanghelii Mihail și Gavril.

DE LA LUME AUZITE

Avea biserica satului o istorie aparte, una vitregă, despre care se povesteau lucruri ce te înfiorau și pe care el abia acum o înțelegea. Își purta pașii spre biserica din sat în fiecare duminică, de sărbători, rar se întâmpla să nu fie prezent la rugăciune.

Din moși-strămoși această biserică își chema cu smerenie enoriașii la Sfânta Liturghie, până atunci când au dat buzna peste gospodarii satului bolșevicii și trădătorii, care și-au găsit un loc călduț, pentru a-și întreține mai ușor familia sau pentru alte facilități oferite acestora. Povesteau bătrânii satului că de acești criminali, când prigoniseră preoții și familiile lor, n-au scăpat de pângăreală nici lăcașul sfânt al satului. Au pus un lacăt cât o roată, semn că nimeni nu mai are cheia de la el, decât doar cei care se numeau ei înșiși „frații mai mari". Dar și ei, nemernicii dintâi (așa îi numeau sătenii), dispăruseră într-un timp sau pieriseră pe unde erau, cine știe poate îi ajunseseră blestemul și durerea celor necăjiți sau au plecat înnebuniți de cele obținute. Se zvonea prin sat că ocupanții, cei veniți mai

apoi, căutau o persoană care ar demonta, ar distruge ușa bisericii ca să poată intra în interior, pentru a-l transforma într-un depozit unde vor păstra grânele adunate sau luate cu de-a sila de la gospodari. Se găsise unul, un beţiv, care, într-un moment de nebunie, de mahmureală, se crezu mai curajos, își luă toporul și, cum ajunse în ușa bisericii, fără a conștientiza ce face, îl ridică să-l trântească în ea și... cică înțepenise cu toporul în mână, apoi se prăbuși ca o stană de piatră la pământ. Nimeni nu se încumeta să se apropie, până când nu apăru nevastă-sa, bocind de toți morții. Îndrăzni un vecin s-o ajute, îl târâră mai pe sus, mai pe jos până acasă și apoi se zvonea prin sat că nu a mai zăcut mult, ci l-a luat Domnul la el. Dar „nemernicii" venetici nu se astâmpărau. O țineau morțiș – biserica trebuie transformată, dacă nu – demolată. Și astfel altădată venise din satul vecin un oarecare Ivan cu un tractor, legase de ușa bisericii un lanț mai gros și izbise cu putere, de-o scosese din țâțâni. Tot individul cu tractorul dăduse și turlele jos, de se crucise toată lumea de „bezbojnicul" cela.

Biserica se transformase pentru mult timp în depozit pentru cereale, iar după aceasta, își schimbase menirea, apoi o transformase în ceva și mai periculos- spațiu pentru stocarea pesticidelor, îngrășămintelor minerale. Abia după zeci de ani au conștientizat, și-au dat seama autoritățile că în centrul satului se află un asemenea focar periculos. Mai bine să-l transforme într-un focar de cultură – astfel îi dăduseră o nouă

menire – Clubul satului, un fel de Casă de cultură. Zeci de generații de copii urcaseră și coborâseră scena clubului la diverse sărbători oficiale, șezători, locul unde cândva era sfânta sfintelor – Altarul. Erau unii părinți care nu-și lăsau nici în ruptul capului copiii la festivități, mai ales în club, dar erau și din cei care simțeau mândrie că anume copilul lui e pe scena clubului. Sovieticii călcau peste toate legile scrise și nescrise, încercând în fel și chip să îndepărteze oamenii de la credință; cu toate acestea gospodarii satului nu încetau, ci botezau pe ascuns pruncii, își cununau, cu lumina stinsă sau cu perdelele trase, tinerii însurăței, aducând acasă preoții bătrâni, care le mai insuflau speranță și credință în ziua de mâine. Pe la sărbători, mai ales de Crăciun, de Paști, învățătorii erau obligați, pentru că în sat nu era biserică, să facă de serviciu în preajma bisericilor din satele vecine, ca să interzică elevilor să meargă la rugăciune. Acei învățători impuși, care mai aveau puțintică sau un grăunte de credință rămasă de la părinți, se făceau că nu observau sau intrau în vorbă cu cineva din ai lor, pentru a lăsa copiii să se strecoare neobservați în biserică. Alții, însă, destul de responsabili pentru funcția care o aveau sau pe care și-o doreau, notau cu insistență nume pentru a-i mustra pe copii la careuri, la ședințe, a-i scoate în fața clasei și a-i arăta cu degetul ca pe „dușmani ai poporului”. Tot de această politică ținea și nerespectarea purtării cravatei roșii pionierești. Părinții care nu vedeau cu ochi buni noua orânduire sovietică, interziceau copiilor să mai

poarte cravată sau insignă de octombrel. Și aici era un băț cu două capete! Ce le rămânea lor, bieților copii, care erau mustrați din ambele părți: de unii (părinții) de ce purtau cravată, insignă, iar de ceilalți (învățătorii) de ce nu le poartă?! Și atunci, ca orice copil, recurgeau la un șiretlic, vorba ceea – și lupul sătul, și oaia întreagă. La școală o purtau, iar după poarta școlii o strângeau - boțeau și o puneau într-un loc tăinuit din geantă. Dimineața, când porneau spre școală, invers procedau – la poarta școlii scoteau cravata, o fluturau în vânt să se dezbo-țească și o legau frumos la gât. Dacă intrai în clasă, îndată cunoșteai care și din ce familie face parte: este din dușmani ori nu. Cei cu cravatele călcate, legate frumos – erau fiii colaboratorilor, ceilalți – fii ai dușmanilor poporului. Și majoritatea îi desconsiderau.

O POVESTE TRISTĂ

Acum încerca și el să-și amintească de s-au întâmplat și cu el asemenea lucruri. Sigur că da, altfel nici nu-și amintea. Aceste momente rămân irepetabile, dar și memorabile. Și dacă veni vorba de credință, de moși-strămoși, gândul lui se opri acum la unul din bunei, anume Constantin, de pe linia mamei.

Era un suflet evlavios din cale-afară, dar și tăcut, și meditativ, și milostiv. Îl ținea minte mai mult, stând pe un scăunel la poartă, având cârja drept străjer. Privea cu drag satul din vale, deoarece căsuța lor era cocoțată pe

dealul cu o pădurice de pini. Aflase mult mai târziu povestea tristă care își făcuse culcuș în sufletul bunelului.

Bunelul Constantin, în tinerețe, era un holtei zdravăn, frumos, nu în zadar bunica Olga fugi după el la prima chemare a lui, fiindu-i atât de drag, că nu se gândise nici la pedeapsa ce-o aștepta acasă. Dar nu s-a întors singură, ci cu el, cel care îi sucise mintea cu vorbe de duh, cu niște mărgele pe care i le dăruise în loc de inelul de logodnă. Au jucat nunta simplu de tot, cu toate că bunica Olga se trăgea din oameni gospodari, care îi făcuse și pe ei gospodari, cu câteva cârduri de păsări, niște oi, vacă, doi cai, căruță și alte lucruri trebuincioase unei tinere familii, când se mutară la gospodăria lor. Le ridicaseră părinții o frumusețe de căsuță în mahalaua de la marginea satului, Frumușica îi ziceau, cu un pogon de pământ alături. Așa cum erau harnici amândoi, se potriveau în toate, iar bunul Dumnezeu îi binecuvântase cu cinci copii – 2 băieți și 3 fete. Au trecut prin multe neajunsuri, nu au plâns în pumni, dar au muncit cot la cot și au devenit gospodarii satului. Zi de zi munceau pentru a-și menține statutul de oameni harnici.

Dar, după venirea sovieticilor pe aceste meleaguri, au dat buzna peste gospodarii satului și necazurile. Nu îl ocoli nici pe bunelul Constantin, căci lingăii satului îl turnaseră că are mai mult decât ei, că ar trebui să se împartă sau cel puțin să dea în colhoz bunurile pe care le are. Nu se dădu bătut cu una, cu două, dar, după o perioadă de greutăți, de jigniri,

persecuții, își dădu toate ce avea pe lângă casă în colhoz: cai, căruță, plug ș.a.

Credea că, dacă s-a spălat de râia care se legase de el, se va descurca într-un fel, muncind din greu cu familia, va agonisi înapoi ceea ce a pierdut și mai degrabă a dat cu mâinile lui de voie - de nevoie. Dar nu a fost să fie.

A fost ridicat într-o zi, pe la vreo 4 dimineața, târât cu de-a sila afară, fără a-i da voie să înțeleagă ceva, fără să i se explice de ce și cum a nimerit în lista lor, fără a-și lua ceva de-ale gurii sau din haine câteva. A fost scos în drum, îmbrâncit într-o mașină, iar lângă el postat un trădător din sat, care șuieră printre dinți: „Așa vă trebuie, culaci nesățioși, o să vă sature în Siberia de bogăție”.

...S-a întors după șapte ani de acolo, bolnav, cu picioarele umflate din cauza frigului suportat, cu degetele chircite de-atâta durere. Când se întoarse, își găsi casa ocupată de un cuplu care îl întrebă într-o rusă umilitoare: „Ce cauți aici? Hai, cărăbănește-te, de nu, chemăm miliția”. Nici nu dovedi să-i întrebe unde îi sunt ai casei, că și fu izbit și umilit în cel mai rău hal fără de hal, ca pe un cerșetor nedorit la poartă. Ce stare trăi atunci, cred nu-i dorea nici celui mai rău dintre dușmani. Înțelese îndată ce s-ar fi putut întâmpla, așa că a trecut pe la unele rude care îi șoptiră unde să-i caute pe ai lui.

I-a găsit într-o altă mahala, la o soră de-a soției, trăiau toți într-un sărăieș, rămas de la părinții lor. Era

bucuros că îi găsi, nu mai voia nimic: nici casă, nici lucruri. Apoi se gândi că ar putea să încerce, însă la scurt timp a renunțat. Prea erau încâlcite „ițele" puterii. Nu a mai putut să-și recupereze căsuța, s-a resemnat în fața acestei nelegiuiri, cu sufletul și demnitatea rănită a unui gospodar de cândva, își adună puterile rămase și cu ajutorul rudelor, oamenilor de bună-credință, făcu o clacă pentru a confecționa chirpici din lut cu paie, iar în primăvară își ridică o nouă căsuță, pe un deal , lângă acea pădurice de pini, mai departe de ochii celor bănuitori sau de „neprietenii" lor. Fiind harnici și hotărâți, în următoarea primăvară își mutară puținele lucruri pe care le mai aveau, fiind convinși că aici, în cuibușorul familiei, multe vor reveni la locul lor. Le-a fost greu, dar împreună au ajuns să lucreze cot la cot cu copiii, să-și poată întreține zilele din puținul care îl câștigau, muncind în colhoz pentru câteva parale.

...N-a încercat nimeni, niciodată să-l descoase despre cei 7 ani chinuitori , când lipsise de acasă, căci îl privea lung, drept în ochi și-i zicea nemulțumit: „Îmi vrei bine sau ... ce vrei?" Știa că dacă va scăpa vreo vorbuliță, vreun cuvințel nu la locul lui, în plus, despre necazul de cândva, putea fi iarăși pedepsit pentru ceea ce nici el până la capăt nu înțelesese – care a fost vina lui??? Dar spre deosebire de el, care credea că și-a mascat bine durerea din suflet, toți ai casei înțelegeau dorul lui de sat – cum avea o bucată de timp liber, își lua scăunelul, meșterit de mâinile lui, îl punea lângă stâlpul porții, în drum, se așeza comod, își sprijinea bărbia în

bastonul făcut tot de el dintr-o creangă de pin, curățită de coajă și șlefuită cu o piatră și nu-și mai lua ochii de la satul din vale. Îl măcina aceeași întrebare – de ce? Așa și nu a aflat nimeni povestea lui de acolo, din Siberia, cum a trăit sau mai degrabă cum a supraviețuit? Doar după trecerea lui la Domnul, bunica Olga strecură câteva gânduri scurte de tot, căci îi dăduse jurământ să nu pomenească nimănui, nici unui nepot despre tragedia lor, Doamne ferește să nu pățească și ei la fel sau să se abată alt necaz din cauza asta, așa că luase cu el în mormânt toate tainele, supărările, tristețile, necazurile acelor vremuri de grea cumpănă pentru familia sa.

CEA MAI GREA AMINTIRE – A OCHELARILOR NEGRI

...Victor rămase mult timp cu gândul la faptul că, dacă ar fi fost în locul bunicului nu ar fi știut cum să procedeze? Ar fi avut putere să trăiască având această greutate în suflet? Și imediat ochii i se umplură de lacrimi. Îi șterse cu batista ce o purta mereu în buzunar, apoi își închipui celălalt buzunar în care purta întotdeauna o pereche de ... ***ochelari negri***.

Erau cel mai necesar accesoriu din ultimul timp, nici mai mult, nici mai puțin – cât timp se bucurase de lumina soarelui, cam atâția ani acești ochelari erau nelipsiți din buzunarul lui. Și amintirea îl izbise cam cu tot atâția ani înapoi...

...Avea atunci 28 de ani. Îi părea că totul și toate sunt la îndemână, că Dumnezeu i-a pus mâna pe creștet: își făcuse o căsuță după puterea buzunarului și voința lor, avea 2 copii frumoși, Nina și Alexandru, care le umpleau inima de bucurie. Ce putea să-și mai dorească acum? Poate un serviciu, o muncă pe plac, să-i fie sufletul împlinit. Dar și pe asta o avea. Era angajat și iubea nespus de mult ocupația sa – colaborator al poliției. Nimeni și nimic nu prevestea ceva neobișnuit.

În acea dimineață, după cum îi era obiceiul, se trezi el primul. După igiena de dimineață, spălat, bărbierit, pieptănat, îi atrase atenția un punct negru dintr-un colt al oglinzii din baie. Ieri parcă nu era, de unde s-a luat? Îl analiză amănunțit, dar mare îi fu mirarea când se prinse la ideea că nu se mai concentrează pe punctul „nepoftit" de pe oglindă, ci cu o privire bănuitoare se „dezghioacă" pe sine. Privi lung în ochii din oglindă și aceștia parcă îl vrăjiseră. Erau ochii lui - negri precum cărbunele, abia atunci le observă profunzimea lor: a unui bărbat în toată firea. Nu! Nu se complăcea! Iar ochii mutară privirea spre frizură, să vadă dacă e potrivită și iarăși îi găsea privindu-se ochi în ochi... Ce-o fi însemnând asta? Ce l-a apucat să se admire?

Își luă cu greu ochii de la oglindă și își aruncă privirea la ceasul de mână – era timpul de plecare, nu mai are timp de o cafea sau altceva de-ale gurii. Se îmbrăcă în grabă, avea o deprindere foarte bună – să își pregătească uniforma de cu seară. Trecu prin odaia

copiilor și îi sărută pe frunte, era la fel un obicei plăcut lui. Ajunse în dreptul ușii, dar nu păși mai departe, se opri brusc, o putere, un glas lăuntric îl opri, își aruncă privirea spre ei, de dragul cărora muncea, lega tei de curmei să aibă puținul necesar. Se întoarse cu iuțeală că nu mai avea timp și de data asta, le sărută ochișorii care dormeau atât de dulce! Ieși încetișor, închise ușa care uneori scârțâia atât de tare, încât se auzea în toată casa. Acum o deschise atent de tot, încât nu se auzi nici un scrâșnet. Își scoase motocicleta cu ataș în drum. N-o pornește în ogradă niciodată, dacă dorm copiii, ca să nu-i trezească, nu de alta, dar degrabă nu scapă de ei: De ce pleci? Unde pleci? Când vii? De ce nu ne iei și pe noi? Îi era greu în asemenea momente, de aceea le evita. Urcă pe motocicletă și porni cu gândul împăcat că are azi înainte o zi frumoasă. La marginea satului, de unde începe șoseaua națională, îl opri un vecin, rugându-l să-l ia și pe el până în centrul capitalei.

Ce noroc au oamenii satului... Doar 10 minute și ești în capitală, cei 5-7 km de drum par o nimica toată, mai ales dacă ai și un transport, fie el și mai vechișor, important e să te ducă în cârcă. Cu toate că unora le este mai ușor – trăiesc aproape de șosea, altora le vine mai greu, căci trăiesc în cele două părți ale satului – Lacul și Fundacul, care, spre deosebire de mahalaua de la marginea satului – Frumușica, erau mai înfundate sub dealurile lui.

Motocicleta îi ducea ca vântul și ca gândul, avea senzația că tot ce are în față e frumusețea pământului:

copaci, iarbă, tufari, păsări ciufulite în dimineață. Se opri din melancolia gândului doar atunci când vecinul îi strigă mai spre ureche:

– La colț, te rog, să oprești!

– Bine, unde spui, doar să găsesc loc unde am voie să opresc după regulament.

Cum ajunse la colț, încetini, dar nu opri și motorul. Vecinul coborî iute, dar, știind că muncește până la ora 17.00, îl mai reținu, spunându-i:

– Mă ierți, Vichișor, de îndrăzneală, dar dacă m-ai adus la serviciu, te-aș ruga să mă iei și înapoi, tot ca și tine finalizez munca, la 17.00, ce zici?

– Ei, mă întrebi de parcă aș fi refuzat vreodată cuiva... doar să știu că mergi înapoi cu mine, asta e... Am înțeles, zise el zâmbindu-i prietenos.

– Eu voi fi aici și te voi aștepta.

– Dacă ajung eu primul, la fel te voi aștepta. Mă ierți, frate, dar deja e timpul să plec, ca nu cumva să întârzii.

– Am înțeles, o mână caldă și ne găsim deseară, îi strigă mai mult vecinul, căci motocicleta deja făcea o gălăgie de nu se mai auzea glas de om.

Porni iute din loc și opri abia lângă gardul înalt al Comisariatului de Poliție, unde îl aștepta biroul proaspăt îngrijit de către femeia de serviciu. Urcă iute la al doilea etaj unde îi era biroul, băgă iute cheia, la fel de iute deschise, intră și se uită cu mare atenție pe masă. Avea impresia că mai lăsase ceva pe masă ieri, dar acum nu este, se întoarse spre fereastră și văzu imediat

ce căuta – poza cu copiii. Îi admira în fiecare dimineață și lucrul mergea strună toată ziua. Era o poză la care ținea mult, una din primele poze, ambii zâmbăreți, în maiouri de vară și cu o cruciuliță la gât, pe care o purtau permanent: și iarnă, și vară. I-a mângâiat cu privirea, apoi cu degetele trecu ușor peste creștetul lor din poză și o puse la locul ei dintotdeauna.

S-a așezat la masă, avea de lucru cam multișor. A scos din safeu materialele la care lucra, ieri primise niște dosare și trebuia să le dea curs. A răsfoit unul, a pus niște foițe drept semne, dar nu s-a putut concentra, așa că l-a pus deoparte. L-a tras spre el pe al doilea, dar a avut aceeași „soartă". Le-a pus pe toate trei la marginea mesei. A tras iarăși poza spre el și... se gândi la miracolul copilăriei, care e cea mai frumoasă vârstă...

E timpul cel mai frumos din viața unui om, dar trece așa, puțin cam... bezmetic de repede, e adevărat sau i se pare? Tot pendulând între serviciu și casă, treburi sărbătorești și vise, te pomenești uneori a fi răvășit de niște ochi... îl privesc acum acești ochi de copil și îl macină un gând rătăcit, un ciob de idee boțită în graba cu care își trăiește clipele astea, un gând cu nuanțe de neliniște și un zâmbet agățat într-un colt de buze, dar poate un gând de bucurie din care îți poți hrăni sufletul când îți zace suspendat între cer și pământ. Își stăpâni capul în palme și se gândi că mai bine ar fi să-și îmbrace cu niscai puțină liniște ființa și-ar pleca undeva, prin vreun birou de alături al vreunui coleg, să-și alunge starea asta melancolică.

Ieși, încuind ușa după el, așa făcea totdeauna când lăsa pe masă materialele de lucru, vorba ceea: „Paza bună trece primejdia rea”. Intră în biroul de vizavi. Colegul lui, Danu, deja scria ceva. S-au salutat și el se așeză pe scaun, privindu-și colegul ocupat. După scurt timp, acesta puse stiloul pe masă, îl privise cu ochi mari, întrebători, de parcă era mirat că îl vede în acest timp de lucru „prin ospețe” și îl iscodi:

– S-a întâmplat ceva sau ai vreo nevoie?

– Nici una, nici alta. Așa am venit, să mă mai plimb puțin de dimineață, să văd ce mai faci, cum se mai descurcă „harnicii” colaboratori ai poliției!

– Ți-i a glumă, semeni bună dispoziție de dimineață sau...?

– Sau ce? îi răspunse el iscoditor.

– Sau nu te simți bine? îl străpunse cu privirea acela, dându-i de înțeles că e neobișnuită vizita lui.

– Hai că ai spus-o... vii cu plăcere să vezi omul de alături, colegul, dar el te ia la rost... adică „ce cauți pe la mine?” Așa sau cum să înțeleg...

– Na-ți-o bună, cum sau ce să cred și eu? Niciodată nu ai intrat așa timpuriu, ba ești ocupat, ba ai multe dosare, dar azi... poftim, zâmbi și colegul, privindu-l șiret.

– Glumesc, frate, sau chiar nu înțelegi gluma? La drept vorbind, azi parcă nu mă trage inima la muncă, știu că am atâtea de făcut, dar... „motorașul” acesta e cam împrăștiat azi, arătând cu mâna la inimă.

– Hai, nu te mai măguli așa, când te apuci de lucru nici mâncare nu vrei, noi plecăm acasă, dar tu ești devotat și acum te lamentezi cu... vorbe goale.

– Bine zici, plec eu, nu de alta, dar voi întârzia cu lucrul și i-am promis unui vecin să-l iau acasă cu mine.

A ieșit, salutându-l din nou și urându-i o zi rodnică. A intrat în birou și cu mult greu s-a apucat de lucru. Dar materialul la care lucra l-a făcut să se umple de o altă stare. Era un caz des întâlnit, dar l-a cutremurat mult și iar se gândi la el. Ce l-o fi apucat azi să-și facă un fel de „mă gândesc la mine" ??? Semănă cu un fel de examen de conștiință, pe care și-l mai făcea din când în când, mai ales când avea greul acesta pe suflet...

Cert e că, în afară de tine, în asemenea clipe, nimeni nu te cunoaște cu adevărat, nimeni nu-ți știe toate cărările sufletului, pe care le străbați în lung și în lat, pentru a te redescoperi, nu vede stâncile de care ți-ai însângerat aripile, zburând spre noi orizonturi, nimeni nu-ți observă lacrimile care ți-au întunecat sau bucurat inima, cât de înalt ți-a fost zborul sau cât de adânci prăpăstiile în care te-ai prăbușit uneori, felul în care, trăind, ai învățat poate și să mori câte puțin în tăcerea întâmplărilor neștiute de nimeni altcineva decât de tine. Hmm... Iarăși dus de gânduri...

Unii te iubesc, pentru că au știut să deschidă niște ferestre înspre sufletul tău, pentru că te intuiesc, pentru că așa trebuie să fie – funcționează mereu o chimie specială care apropie oamenii dincolo de orice explicație logică. Știința! Ce este ea? Le poate explica pe toate câte sunt în inima și sufletul omului? Știința, probabil, se declară învinsă atunci când sufletele reușesc să comunice la nivel de energie, să se

recunoască într-un fel ca și cum trupurile care le poartă nu-s decât ambalajul unui dar mult mai mare, de care nu mereu suntem conștienți. Se mai întâmplă uneori că alții privesc în tine pe gaura cheii dintr-o curiozitate morbidă, n-au habar de viața ta, dar nici nu le pasă, sunt cei care obișnuiesc să lipească superficial etichete, să tragă concluzii zgomotoase, eronate, inutile... și asta doar de dragul de-a părea mai deștepți decât sunt Hmm... Iarăși zâmbi, de data asta doar rotind creionul ce-l ținea în mână și țintindu-i ascuțișul... Mai avea în jurul lui și de aceștia, nu mulți, dar îi cunoștea de la începuturi, mai greu îi era să le spună direct, în față, ce simte, ce gândește despre ei. Nu! Nu era genul acela sau soiul obraznic, care nu are măsură la vorbă, cuvânt. Știa el ce știa: e bine să calci cu grijă în sufletele celorlalți! Sau poate să nu calci deloc, să aștepți când ei te vor invita să le fii musafir. Nu poți ști niciodată dacă pasul tău trece pe unde-au înflorit zâmbete sau pe unde-au săpat șanțuri adânci, lacrimile...

În asemenea momente era atât de răvășit, încât nici nu se putea concentra la cele scrise din față. Nu-și putea alunga starea asta melancolică, mai degrabă neproductivă, dar își dădu seama că bine ar fi să-și facă cel puțin un ceai sau nu... mai bine o cafea, care îl va trezi un pic din nostalgica perioadă a zilei. Se ridică, puse ceainicul la fiert, deschise sertarul, dar nu găsi cafeaua. Apoi își aminti unde poate fi. În dulap. Până să fiarbă ceainicul, luă pachetul de cafea și citi de pe ambalaj niște informații. Cafeaua...

Este dimineață. Alarma sună. O oprești mecanic și deschizi ochii. E o nouă zi. Aerul e dens și în încăpere miroase a somn. Ai vrea să mai dormi câteva minute în plus, însă brusc simți un miros puternic, senzual și aromat. „Cafeaua e gata!", se aude o voce. Dorința de a mai dormi câteva minute în plus dispare cu totul. Întregul tău corp vibrează, iar pașii te poartă spre ceașca aburindă. Jocul suav și fermecător al aromei sale transformă dimineața obișnuită a fiecărei zile sau a unei zile de duminică într-una plină de inspirație...

Da, frumoase iluzii. Acum savura cafeaua, iar gustul și aroma acesteia se contopeau într-o simfonie senzorială unică și, pe neprins de veste, cât simte plăcerea ei, îi dă ghes o întrebare: Cum a apărut în viața noastră cafeaua, esența magică a dimineții?

Hmm... cum să nu, se interesase chiar de când prinse a se alinta dimineţile cu această licoare întunecată: *originea acesteia se află în Ethiopia, într-o zonă cunoscută sub numele de „Kaffa". Ulterior, se zice că aceasta a fost răspândită în Yemen, în Arabia și Egipt. Transporturile de cafea care părăseau portul Mocha din Yemen cu destinația Alexandria și Constantinopol erau păzite cu mare atenție și nicio plantă fertilă nu avea voia să iasă din țară. În ciuda acestei restricții, pelerinii musulmani reușesc să ducă și să cultive arborele de cafea în țările lor. În Europa, însă, cafeaua ajungea prin portul din Veneția, care avea rol de nod comercial cu negustorii arabi.*

Mmm... savură ultimele picături de cafea, dar nu avu chef să se ducă să spele ceașca și o ascunse iarăși în dulap. Făcu câțiva pași, dar imediat se întoarse și luă ceașca înapoi, știa că primea acasă ocară pentru asemenea lucruri, fapte, așa că se porni s-o aducă în ordine și s-o pună la locul ei.

Zis și făcut. Păcat că în drumul făcut până la lavoar nu a întâlnit pe nimeni. Avea acum o altă stare de spirit după o cafea, dar se întoarse în birou și se apucă de lucru. Muncea cu sârg să le reușească pe toate. Nici nu observase cum trecu timpul. Era bucuros că a finisat tot ce trebuia făcut. A strâns toate la locul lor în safeu, a făcut ordine pe masa, a luat poza și a pus-o iarăși pe fereastră. A ajuns la ușă, a mai tras o ocheadă peste tot. A rămas înțepenit vreo câteva secunde, parcă luându-și rămas bun de la această încăpere. Dar zâmbi din nou în colțul buzelor, ca de obicei: „Ce te-a apucat?”. A ieșit. Era deja 17.10. Cred că vecinul lui se prea poate să fie de-acum acolo.

A urcat pe motocicletă și a pornit spre locul cu pricina. Avuse dreptate. Vecinul îl aștepta.

– Îmi pare rău, am întârziat un pic. Azi a fost o zi mai... grea, mai dezordonată, se îndreptăți el la moment.

– Nu-ți face griji, nu demult am ajuns și eu, credeam că eu voi veni mai târziu...

– Hai, urcă, dar voiam să te anunț că voi pleca prin raion, apoi prin Băcioi, peste deal, vom ajunge un pic mai târziu.

– Nu e o problemă, mai devreme sau mai târziu, important e să ajung acasă, vorba ceea: calul de dar nu se caută la dinți...

A pornit-o spre centru, dar la un moment dat încetini și îi zice vecinului:

– Mai bine te duc pe tine, apoi trec pe unde-mi trebuie, cine știe cât mă reții și nu de altă, dar..

Nu sfârși bine vorbă că vecinul îi și strigă din mers, la ureche:

– Nu, nu! Dă-i înainte, „gagica" asta de fier ne duce ca gândul, ajungem repede!

– Dacă zici tu, așa facem. Hai, „bălaia", du-ne iute!

Apoi adăugă viteză și ținând mai strâns „de coarne" motocicleta, își aduse aminte cum se făcu proprietarul acestui haram de fier.

Adunase bănuț cu bănuț pentru a o lua la mâna a doua. Putea să mai aștepte un pic și să-și cumpere o mașină, tot la mâna a doua, dar, vedeți voi, era din viță de motocicliști și nu voia să încalce tradiția, poate mai târziu, după un an-doi-trei, cine știe, își va aduce acasă o altă „pasiune", deja pe patru roti. Știa mai multe lucruri despre motociclete, iar unul îl deranja uneori: gurile rele ziceau că mortalitatea în cazul accidentelor cu motociclete este mai mare decât în cazul automobilelor. Chiar de conștientiza acest lucru, nu era dezamăgit că își luase motocicletă, fiindcă totdeauna purta cască și avea una de rezervă oricând, pentru că nu știi cine îți iese în cale și te roagă să-i faci un bine..

Se opri doar câteva minute, pentru a-și rezolva o problemă cu serviciul, se întoarse în grabă, urcă, își ceru scuzele de rigoare de la vecin și porni iute motorul care nu se răcise mult. Până au ieșit din orășelul Ialoveni au cam tăcut, fiecare a înfruntat vântul, s-a luptat cu gândurile care roiau prin cap, au zburat dintr-un gând în altul ca albinele din floare în floare, adunând nectarul amintirilor acestei zile.

Cum numai au ridicat puțin dealul ce desparte satul de raion, a si început a se întuneca. A aprins farurile să vadă mai bine drumul, dar nu numai din cauza asta. Chiar de era un drum de țară și acest drum îl făcea de mai multe ori, nu încălca niciodată regulile de circulație, doar era polițist și asta îl ținea sau îl făcea atent la toate.

Iată-i ajunși chiar pe culmea dealului, de unde se văd în vale primele case. Acesta este dealul Suricăi. Nu știa de ce anume așa îi ziceau sătenii, dar de când se ține minte toți copiii Frumușicăi, cea mai mare parte a satului, mai aproape de șosea, iubeau să se zbenguie pe aici atât primăvara, dar și vara, iarna, mai puțin toamna, când era noroi. Multe amintiri și pozne copilărești îl legau de acest spațiu deluros, care era de o frumusețe naturală mai rar întâlnită. În zilele de odihnă, de duminică mulți își îndreptau pașii spre acest colțișor de rai. Cum se încălzea afară, te atrăgeau, iți furau privirile culorile dealului: de la vernil până la verde închis, galben împletit cu oranj, siniliu cu albăstrui închis își găseau culcuș prin poieni, iar câțiva nuci stăteau de

strajă exact pe culmea dealului, de parcă erau gata să se bată cu toate vânturile ce le înfruntau, doar să se țină locului, așa cum știu ei a fi străjeri seculari pe la porțile gospodarilor.

...Cei vreo 2-3 km de drum, mărginiți de ogoare ale sătenilor, semănate în mare majoritate cu porumb, de o parte și de alta, care șerpuiau din vârful dealului până la vale, era unul cam abrupt, dar și îngust, de aceea când ajungea aici mai pe înserate, era foarte atent, căci se mai întâmpla să se întâlnească două vehicule față-n față și unul trebuia numaidecât să găsească un „buzunăraș" de drum unde să se ferească, cedându-i drumul celuilalt. Cum numai porni coborârea, observă din vale două luminițe: că era mașină, tractor, microbuz sau altceva nu deslușea.

– Hei, Victore, observă și vecinul, vezi că nu prea reușim până la „buzunărel", poate îi apeși oleacă pedala și încercăm...

– Nu cred, mai bine ne mișcăm mai încetișor, nu vezi ce faruri puternice are, că te orbește de la distanță, nemaivorbind de aproape. Știi vorba ceea cu paza bună? *Festina lente!* Grăbește-te încet!

– Da, chiar să știi că ai dreptate, nu ca mine – degeaba mai port pălărie... Ha-ha...

Începuse a hohoti înăbușit, apoi îi zise cu voce mai tare:

– Dacă ajungem cu bine, bem și un adălmaș la mine!

– Bem, dar nu cu toții, urmez niște tratamente, când mă fac bine, numaidecât. Ce bine-i când omul e sănătos!

Era atent la drum, dar pentru un moment se gândi la sănătate, că într-o zi îți poți da seama că nu merită să te consumi pentru nimic, decât pentru sănătate, că toate sunt trecătoare, mai ales viața, și că e inutil să-ți întuneci zilele făcându-ți sute de gânduri cu privire la te miri ce situații. Realizezi într-o bună zi că asta nu e un mit și că problemele, oricât de întortocheate ar părea, chiar și cele de sănătate, trec și ele și omul, dacă o ține morțiș, se face sănătos. Trebuie să crezi că luminița de la capătul tunelului chiar există, în ciuda faptului știut- calea pe care ai parcurs-o până la ea a fost grea, întortocheată și lungă. Îți dai seama că oamenii pe care îi întâlnești în cale, bunăoară și vecinul de azi, sunt oameni care nu pot fi schimbați după bunul tău plac și că în scurtul timp în care vei interacționa cu ei, va trebui să-i suporți așa cum sunt: modești sau impertinenți, tăcuți sau vorbăreți, drăguți sau obositori, chiar nu e cazul să-ți mai bați capul să schimbi ceva. Și, cel mai important, vei realiza cât de mult contează să trăiești fiecare zi așa cum e, cu bune și nu prea, liniștită sau vai-vârtej, să înțelegi că atâta timp cât ești sănătos ar trebui să nu-ți mai pese de altceva, să trăiești așa cum simți și numaidecât făcând ceea ce-ți aduce fericire, împlinire. Să râzi cu toată gura, să plângi dacă vrei, să te descarci, dar să fii conștient că nimic nu te poate doborî pe lumea asta dacă tu nu permiți sau dacă nu ai fost atent.

Își aminti vorba bunelului Constantin: „Privește, analizează orice greutate cu inima împăcată, ia totul pas

cu pas și ține minte că nimeni nu te poate îngenunchea sau elibera decât doar bunul Dumnezeu."

Abia acum , când era mai aproape, deslușI că, tot așa, cu farurile pe fază lungă, urca încet dealul un tractor cu remorcă. Când s-a mai apropiat de el, farurile îl orbiră atât de mult încât se gândi s-o ia un pic mai spre dreapta, dar nu mai era drum, ci ogorul cu porumb a cuiva. Un pic ezită... dar făcu totuși spre dreapta și imediat simți că roata de la ataşul motocicletei trântea la pământ unul după altul porumbul. Nu avea încotro, tractorul era în dreptul lui și ca să-l evite pentru că-l orbea, o ținea tot mai dreapta.

În sfârșit trecu de tractor, dar chiar în momentul următor simți o zdruncinătură atât de puternică, încât făcu brusc spre stânga ca să iasă din lanul de porumb. Cum numai întoarse, simți o lovitură ... dar nu înțelese ce se întâmplă... și, Doamne, Doamne! Ce se întâmplă... o lovitură puternică în următoarea secundă, fără să vrea, o forță neînțeleasă îi smunci mâinile de pe ghidon, of-of-of...nu-și mai stăpânea corpul care era atât de ușor, împins de acea forță prin aerul întunecat al serii, ah-ah! inima i se zbătea atât de tare și... doar negru, doar negru în fața ochilor. Atât. Nu mai ține minte...

O ALTĂ LUME

...Își simți spatele și brațele amorțite. Dar încercă să ridice mâna dreaptă să se apuce de pat sau de altceva ce i-ar cădea mai la îndemână ca să se ridice. În următorul moment simți o mână cunoscută care îl apucă ușor, mângâindu-i mâna.

Da, era ea, Ana, Anuța lui, pe care o cunoștea dintr-o mie de femei. Dar nu înțelegea nimic din toate câte i se întâmplau. Încercă să se ridice într-un cot, dar capul, capul era neasemuit de greu. Simțind că nu va reuși singur, o strigă pe ea, însă vocea i se oprea parcă în gât, dar totuși strigă acum din toate puterile:

– Haideți, bre, aprindeți lumina, ce vă mocoșiți atâta.

– Acuș, rabdă un pic, îi răspunse cineva de alături.

– Sau nu este curent? Ce oră este? Mai este mult până dimineață? Dar unde mi-i ceasul?

Ceasul era pentru el un atribut de nedespărțit. Îi plăcea să-i asculte ticăitul. Erau zile în care se străduia să-l pună în buzunarul de la piept. Nu să-l audă, ci să-l asculte. Zile în care își dorea doar să-și mângâie inima, ascultându-l.

Ridicase iarăși mâna s-o ducă spre buzunar, dar nu putu și iarăși întrebă:

– Cât e ora? De ce nu aprindeți lumina?

Nici de data aceasta nu primise răspuns. Atunci cu greu ridică mâna dreaptă, încercă să se ridice și

aceeași mână grijulie îl apucă, îl culcă înapoi și în următorul moment simți un șir de lacrimi curgându-i pe obraz.

– Lumina e aprinsă și ora este 12.00, o auzi el pe cea care stătea nemișcată lângă el.

– Ce s-a întâmplat? Unde sunt? De ce e atâta liniște, unde sunt copiii?

– La spital ești, dragule, și tu...

Nu mai terminase vorba, căci plânsul iarăși o năpădi așa cum o chinuia deja de două săptămâni, de când nu mai știa ce să creadă – va ieși din comă sau nu, ori poate era cazul să se gătească de ce este mai greu, mai rău.

Nu! Nu! La asta nu se gândea! Se ruga, se ruga mult la căpătâiul lui, se ducea în fiecare zi la biserică, aprindea lumânări și iar se ruga fierbinte, așa cum știe s-o facă o soție, o mamă:

„Stăpâne Atotțiitorule, Împărate sfinte, Cel ce pedepsești și nu omori, Care întărești pe cei neputincioși și ridici pe cei căzuți, Cel ce îndreptezi chinurile trupești ale oamenilor, rugămu-ne Ție, Dumnezeul nostru: În milostivirea Ta, cercetează pe robul tău Victor și-i iartă lui orice a greșit cu voie sau fără de voie.

Doamne, Dumnezeul nostru, trimite din cer puterea Ta cea tămăduitoare, atinge-Te de trup, potolește-i fierbințeala, ușurează-i suferințele și izgonește toată boala cea ascunsă. Fii tămăduitorul robului Tău acesta, ridică-l pe dânsul din patul durerii

*și din așternutul chinuirii. Dăruiește-l pe dânsul sănătos și întreg Bisericii Tale, ca să fie binepl*ă*cut Ție și să facă voia Ta. Că Ție se cuvine să ne miluiești și să ne mântuiești pe noi, Dumnezeul nostru, și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!"*

Se ruga fierbinte și către Sfinții Mucenici și Doctori fără de arginți Cosma și Damian:

„Slăviților făcători de minuni și Doctori fără de arginți, Cosma și Damian! Iubindu-L pe Hristos Dumnezeu din tinerețile voastre, nu numai meșteșugul doctorilor ați învățat, ci mai ales har neîmpuținat al tămăduirii tuturor bolilor ați primit de la Dumnezeu. Pentru aceasta, și pe noi, care cădem înaintea cinstitei icoanei voastre, degrabă auziți-ne. Pe copiii care cer ajutorul vostru la învățătură povățuiți-i cu rugăciunile voastre, ca, râvnind vieții voastre, să afle nu numai cele pământești, ci mai ales să sporească în cucernicie și în credința cea dreaptă.

Celor ce zac de boală și s-au deznădăjduit de ajutorul omenesc, dar aleargă la voi cu credință fierbinte și rugăciune osârdnică, tămăduire dăruiți-le cu cercetarea voastră cea milostivă și de minuni făcătoare; așijderea și pe cei ce din pricina bolilor grele au căzut în trândăvire, în puținătate de suflet și în cârtire, cu harul cel dat vouă de Dumnezeu întăriți-i în răbdare și îndrumați-i ca să priceapă sfânta și

desăvârșita voie a lui Dumnezeu în ce ne privește și să se facă părtași ai harului mântuitor al lui Dumnezeu.

Pe toți cei ce aleargă la voi cu osârdie ocrotiți-i de bolile cele crunte și apărați-i de moartea năprasnică, și cu puternica voastră mijlocire înaintea lui Dumnezeu păziți-i neclintiți în dreapta credință și ajutați-i în sporirea duhovnicească, ca împreună cu voi să se învrednicească în veacul ce va să vină a lăuda și a slăvi numele cel preasfânt și de mare cuviință al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, în vecii vecilor. Amin!".

Nu înceta să creadă că totul va fi bine. Știa că doar rugându-se la Măicuța Domnului, ea o poate ajuta; citea de câteva ori pe zi *Rugăciunea soției pentru soțul bolnav*:

„*Către tine alerg, o, milostivă Fecioară, în necazul și durerea mea! Auzi plângerea mea, ceea ce ești binecuvântată între femei și care ai avut parte de multe încercări pe pământ. Amintește-ți de ceasul când iubitul tău logodnic, Dreptul Iosif, pe care ți l-a dat Dumnezeu ca ocrotitor, a părăsit lumea aceasta. Pentru această legătură sfântă, dă-i sănătate soțului meu, pe care Dumnezeu mi l-a dat. O, să ajungă rugăciunile mele până la inima ta! Amintește-ți că tu ești Maica milostivirii și cea în care mi-am pus nădejdea. Cu adevărat sunt păcătoasă și nu sunt vrednică de mila ta, dar tu ești adăpostul păcătoșilor, tu ești mijlocitoarea noastră, iar bunătatea și puterea ta le laudă tot pământul. Pentru aceasta, cu lacrimi mă rog ție: auzi-mă și du rugăciunea mea în fața Tronului Fiului*

tău, ca să se lungească zilele vieții soțului meu și să nu mă lase fără de mângâiere, fără de sfat și fără de ajutor în această viață. Să îndepărteze toată boala și să-i dea sănătate, pentru care te rog cu inima zdrobită. O, mult-milostivă Fecioară, nu nesocoti rugăciunea mea în ziua necazului meu, ci mă învrednicește de milă, ca să te slăvesc cu mulțumire în toate zilele vieții mele. Amin".

Acum, în momentul împlinirii așteptate, nu știa cum să procedeze, ce să-i spună, cum să-i spună... Și hotărî să cheme doctorul, el va fi cel care va proceda corect, este specialist, știe cum să comunice în asemenea cazuri cu pacienții. Dar ea... ea își va plânge iarăși durerea, deznădejdea, chinul și greul care o apăsa. Zis și făcut. Ieși ușurel, spunându-i să nu se ridice, ajunse lângă biroul medicului și bătu sfios la ușă. Auzi acel „da" și intră. Medicul îi văzu fața plânsă și o liniști a câta oară:

– Domnule doctooor, vă rog, haideți mai iute, haideți, să mergem... să mergeți cu mine, vă rog... nu pot să-i spun...atât de mult m-am rugat să-l văd ieșit din această comă, să-l aud vorbind, dar acum, cum? Cum să-i spun că nu vede și nu va mai vedea, că nu-și va mai vedea copilașii, părinții, frații... eu... pe mine nu va mai putea să mă vadă... atâtea lucruri, atâtea persoane... De ce? De ce așa?

Izbucni într-un plâns înăbușit, își ascunse fața în palme, de parcă ar fi vrut să se așeze în genunchi și să continue rugăciunile, dar simți cum doctorul o bătu ușor pe umăr, semn să-l asculte:

– Doamna mea dragă, mulțumiți lui Dumnezeu și Măicuței pentru minunea de a rămâne în viață, este un caz chiar minune – unul la 1000 de oameni. L-a miluit Domnul – să rămână în viață și încă să și mai gândească lucid după așa lovitură, mutându-i până și creierul din loc. Ați auzit ce-a spus profesorul de la spitalul „Fiodorov" din Moscova? E o minune. Da! Nu vede și nu se știe dacă va vedea pe viitor, dar important e că a rămas în viață și gândește. Atât am reușit a face. Dar mai sunt clinici care pot face minuni. Speranța moare ultima.

– Da, așa este și vă mulțumesc de ajutor, dar cum, cum să-i spun eu că el nu va mai vedea, nu-s în stare. Poate o faceți Dumneavoastră.

– Bine, să mergem!

Medicul intră, se așeză ușurel pe scaunul de lângă pat, tuși sec, să-l simtă că a venit și, întrebând cum se simte, îi povesti toată istoria cu cele două săptămâni de comă, de lovitura puternică pe care o avuse la cap... de faptul că rudele insistară să fie chemat un profesor de la Moscova sau Kiev, de rezultatele consultului acestuia, de viitoarele tratamente dureroase, pe care le va suporta. La un moment potrivit, Victor îl întrerupse, și zise abia deslușit:

– Dar cum vă numiți, doctore?

Doctorul zâmbi pe sub mustăți, dar nu-l lăsă mult să aștepte:

– Sunt și eu Victor, ca și tine, numai că al lui Ion Păduraru.

– Și atunci de ce nu aprindeți lumina, doctore? Victore al lui... am uitat...

– Al lui Ion Păduraru, Victore! Vezi amândoi suntem bărbați și purtăm același nume, ceea ce înseamnă...

– Știu ce înseamnă și mai pricep un lucru pe care nimeni nu mi-l spune... eu nu văd, doctore? Asta ar însemna...

Nu a mai continuat, dar a dat de înțeles că totul e clar - el, un bărbat tânăr, un tată tânăr, un om puternic la cei 28 de ani ai lui nu va mai vedea niciodată? Nu-și va mai mângâia copiii cu privirea, nu va mai vedea soarele, cerul, pământul... pe toți cei dragi?!

A stat așa, parcă nemișcat, nici nu răsufla, după care începu să-i tremure buzele și câteva lacrimi se rostogoleau acum din ochii lui larg deschiși, dar lipsiți de lumina lor – vederea. Nu șterse lacrimile, care ajunseră până la urechi, ci le lăsă să curgă una după alta... le simțea cum sapă în durerea lui...

După cele două săptămâni de tratamente în secția de reanimare, îl transferară în secția de chirurgie, iar încă peste trei săptămâni, într-o bună zi, deslușì o voce foarte cunoscută. Cum să nu!

Își încordase auzul... așa făcea în ultimul timp. Și îl recunoscu! Era vecinul lui. Cel care era în motocicletă cu el ATUNCI. Nu folosea alte determinative pentru acel moment, ci doar atât – ATUNCI! Îl durea și mai mult că nu ținea minte nimic, ce s-o fi întâmplat?

ISTORIA ACELEI ZILE

– Ce faci, Victore, cum te simți? întrebă el sfios, cu teamă și mai mult cu jumătate de voce.

Era zguduit de ceea ce vedea în față. După reacția lui, își dădu seama că Victor nu vede și nu știa cum să se comporte... dar s-a bucurat când acesta i-a zis după cum obișnuia:

– Hei, noroc, vecine, hai, ia loc aici...

S-a așezat pe scaunul de lângă pat, i-a pus pe noptieră câte ceva din ceea ce îi adusese și fără să vrea îi ieși din gură întrebarea:

– Victore, îmi pare rău de cele întâmplate, dar nu îți amintești nimic? Și în următoarea clipă regretă că îl întrebase, Doamne, ce prost și nesimțit este... nu-și dă seama că îi provoacă durere, supărare...

Fără a avea o reacție inversă la cele spuse de musafirul său, Victor îl întrebă și el cam stingherit, neavând dorință mare să-și amintească de cele întâmplate atunci:

– Eu... ce să zic... Ia să-mi spui tu, că eu chiar nu țin minte nimic din cele întâmplate ATUNCI...

Vecinul își lăsă capul în jos, semn de regret, cu toate că știa prea bine că Victor nu-l vede, dar parcă îl mustra conștiința că, uite, el a rămas cum a fost, dar Victor – nu.

– Ce-a fost... e ca un vis rău, pe care noi l-am trăit aievea, nu aș vrea să te mai mâhnesc... cam greu mi-am revenit și eu, dar Mare e Dumnezeu, frate.

– Nu e nimic mai grav decât să nu știi... te rog... cât de durut nu ar fi, trebuie să cunosc și eu despre cele care au avut loc ATUNCI...

La insistența lui, vecinul începu a-i depăna firul celor întâmplate.

– Din ce în ce mai mult se apropia tractorul de noi, iar tu o făcui pe dreapta, căci drumul se îngustase. Cum numai ai intrat cu roata în porumb, aveam impresia că undeva pe aici văzusem drept semn de hotar un recipient de vreo 20 l, în care cineva din gospodari pusese mortar, dar pentru că nu l-au folosit la timp, el se întărise și oamenii, ca niște gospodari buni, l-au pus drept semn de hotar. Deci cum ai ajuns cu roata de la ataș și ai lovit în el, am simțit cum, după lovitura puternică, atașul cu tot cu roată s-a ridicat și m-a aruncat din el pe deasupra ta în porumbul de vizavi, iar țeava de eșapament din stânga s-a înfipt în pământ și pe tine te-a aruncat hăt înainte vreo 6-10 m, drept în mijlocul drumului tare ca piatra, cu toate că era drum de țară. Ai căzut direct în cap, iar casca s-a făcut țăndări. Eu... zise el cam stingherit de nodul din gât care îl deranja de cum intrase în salon... eu îmi pierdusem cumpătul și din cauza loviturii pe care o primisem și eu, mai mult la umărul stâng, care îmi ardea de durere, dar și de frică, probabil. Da, mă pierdusem cu firea, când mă uitam la motocicleta răsturnată si distrusă, iar tu... tu stăteai nemișcat în mijlocul drumului...

Era deja înserat de-a binelea, continuă el. Nu știam ce să fac, cum să procedez – să te las acolo și să

fug în sat după ajutor sau să aștept pe cineva care se poate întâmpla să treacă pe aici? Eram panicat la culme și alergam când la vale, când în deal, la motocicletă, dar ce folos, eu nu știu a conduce, dar chiar de-aș fi putut – ea era avariată și răsturnată. Îmi părea că sunt singur pe lume și această singurătate ține cât o veșnicie. Și tot umblam în deal-în vale, neștiind ce să fac, până mă apucase groaza, că începui a striga cât mă țineau puterile: AJUTOOOOOR! Speram că voi fi auzit, dar, de fapt, de frică sau de durere (mă durea umărul tare), eu cred că strigam puternic, dar o făceam mai mult în gând, decât în realitate.

Iar timpul se scurgea atât de greu, că mă apropiasem de tine, care zăceai într-o baltă de sânge și îmi era teamă să te ating, îmi părea că, de te ating, îți voi lua ultima suflare. Am început să strig ca prostul la tine să te ridici, Doamne ferește, să nu treacă pe aici vreo mașină, tractor, altceva...

Dar cum strigam necontenit, totuși, am auzit ceva! Da! Venea din vale, dinspre sat, un vehicul. Nu deslușeam bine ce poate fi, dar ardeam de nerăbdare să se apropie mai repede. În câteva minute era deja aproape. Am sărit în mijlocul drumului ca un smintit... Mă apucase groaza – dar dacă cel care e la volan nu este atent și trece peste noi? Cum? Ce? De ce? Nu puteam răspunde clar, eram frustrat de ce văd și ce mi se întâmplă, dar la un moment am înțeles – dau toate pe una – merg în întâmpinare, fluturând din mâini, fie ce-o fi... și nu am dat greș, cel de la volan nu era singur

și ambii m-au zărit, dar au mai contenit un pic până au oprit.

– Ce ai, omule, de stai drept în mijlocul drumului, ți-i greu de viață sau ești aghesmuit?

– Nu, nuuuuuu! strigam, plângeam eu ca nebunul, ținându-mă de umăr.

– Atunci ce ai? Spune, că nu avem timp de pierdut...

Eu, văzând și simțind că nu le pot clarifica lucrurile, am început a arăta cu mâinile spre locul cu pricina. Se vede că șoferul a priceput lucrurile și s-a pornit încolo. Cum numai a ajuns, i-a făcut semn celuilalt să aducă mașina. Au înțeles că nu e timp de pierdut. Te-au urcat încet, cu atenție, în mașină. Erai inconștient și unul din ei fusese împotrivă să te deplaseze la spital, ci să cheme ambulanța, dar nu a fost destul de convingător. Cum numai te-au urcat, au tras după ei ușa mașinii și au pornit.

Eu rămasei singur, cu motocicleta răsturnată, iar lătratul care se auzea dinspre sat m-a readus la realitatea ce o trăiam. Ce să fac, o, Doamne, acum?

Am încercat cu ultimele puteri ce le mai aveam de am pus motocicleta pe roți (dacă puteam să le numesc așa, că erau mai mult avariate), am luat-o de coarne, am tras-o pe margine, ba chiar mai mult în porumbul tăvălit la pământ și am luat-o la fugă la vale spre sat. Am ajuns în sat și primul gând a fost: cui să spun? E clar că deja simțeam bine durerea, dar nu a fost grav, am căzut în porumb și asta m-a salvat de la ceva

mai rău. Am pornit-o iute spre casa ta, să anunț cele întâmplate... și cred că mai departe știi ce și cum a fost.

Victor asculta cu sufletul la gură despre cele ce nu știa... ținea minte doar drumul, lovitura, zborul prin aer și iarăși o lovitură puternică! Atât! În rest – întuneric! Acest întuneric îi strivește tâmplele și acum...

Da! Deja aflase că cei care îl salvaseră erau doi săteni milostivi și evlavioși. Îl dusese unde era mai aproape – la spitalul raional. Cei de acolo, slavă Domnului, și-au dat seama de neputința lor în asemenea cazuri și l-au transportat de urgență în capitală, la Spitalul de urgență. Știa și despre lupta care au dat-o medicii pentru viața lui, era un caz șocant, dar și neobișnuit – ***lovitura la cap îl lipsise de vedere.*** Aflase, tot de la medici, că firele nervoase ce leagă ochii de creier se rupseseră de tot la stângul, iar la dreptul se țineau doar într-o singură vânișoară.

Acum îi mulțumi vecinului său pentru vizită, mai schimbară câteva vorbe și acela, luându-și rămas bun, se uită la el cu atâta compasiune, că se înroși la față de emoție, îi tremura bărbia, iaca-iaca să-l podidească lacrimile, dar se reținu; bine că nu îl vedea Victor.

VERDICTUL DUREROS

După zile în șir de tratament, consultări ale celor mai buni medici, a hotărât să-și împace sufletul și să afle purul adevăr chiar din gura medicilor care îl tratau. Se învățase zilele astea, cât a fost scutit de tratamentul dureros, care îi zguduia creierul, să se miște pe dibuite... Se ridica deja mai ușor pe picioare, nu-l amețea așa brusc capul, întindea mâna dreaptă, de obicei, și închipuia cele ce erau în cale, fără să facă mișcări brusc, apoi pasul următor și tot așa... Fiecare zi era o nouă cucerire din NOUA LUI VIAȚĂ!

Doamne!!! Toate ar da pentru o șuviță de lumină, care i-ar lumina calea, i-ar descoperi din nou chipul celor dragi, mai ales al copiilor, cei pe care nu i-a văzut de atâta timp! Îi părea că trecuse un car de ani, o veșnicie...

Se ridică ușor, încet, ca nu cumva să amețească. Mai deunăzi, o luase cam iute și mai că nu se lungise la podea, noroc că pipăi repede patul și se retrase în el.

Acum deja stătea drept, dar încă nu îndrăznea să facă primul pas. Se liniști. „Hai, Victore, ești bărbat, ești polițist! Tu poți! Tu vei reuși”– îi răsuna în urechi această chemare, care îl tot îndemna: „Hai... Hai!”.

Făcu primul pas și se opri. Dar unde e ușa? Nu poate să pornească așa, pe neștiute. Se întoarse și bâjbâi patul, apoi, când ajunse la capătul lui, dădu de perete.

Aha, mai este un pic și nimerește ușa. O deschise ușor și trecu în coridor. Cum numai ieși, se lipi de perete, imediat auzi o voce:

– Hei, Victore, unde ai luat-o singur sau vrei cumva la plimbare?

– Hm... ce mult mi-aș dori...

Și în acel moment își aminti de plimbările duminicale cu copiii, ce mult îi plăcea această tradiție! Cât de mult își dorea s-o mențină, dar... Este plăcut să privești familiile care se plimbă prin parc cu copiii (o făceau foarte des, doar erau la 5 km de capitală) sau vizitează un muzeu de istorie al satului sau altul, vreo expoziție, un concert mult așteptat, teatru pentru copii, nemaivorbind de circ. Astfel de evenimente, credea el, ajută ca să insufli copiilor frumosul, dragostea pentru artă, îmbogățirea lumii spirituale și capacitatea de a contempla valorile culturale. Se obișnuise să adune toți membrii familiei la o întâlnire de suflet, care ar putea arăta ca ceaiul de după-amiază, bunăoară. Și câtă gălăgie: discutau probleme importante, planificau alte plimbări sau chiar călătorii, evenimente sau achiziții, bugetarea familiei, alegerea design-urilor și a materialelor pentru reparații etc. în prezența copiilor, permițându-le să-și exprime părerea, le oferea dreptul de a vota. Acest lucru îi părea foarte important pentru formarea componentei emoționale a personalității copiilor săi.

Acum, stând rezemat de perete, cu mâinile la spate, de parcă l-ar fi ținut în cârcă, ca nu cumva să se prăvălească, nu știa ce să-i răspundă asistentei medicale, dar încercă să glumească:

– De ce nu? Nu ar strica o plimbărică la aer curat, doar că eu...

– Doar că nici eu acum nu-s liberă, zise ea cu părere de rău.

– Nu, că nici eu nu ard de dorință acum.

– Dar unde te-ai pornit?

– Eh, unde m-am pornit, nu știu drumul, e așa de întuneric aici la voi.

– Ba nu e întuneric, e atâta lumină! Ferestre mari, luminoase! Păcat că nu le poți vedea, apoi în următoarea clipă își dădu seama de gafa ce o făcuse și porni iar un capăt de vorbă. Si, totuși, unde te-ai pornit, Victore?

– Cum unde? La doctor. Vreau să discut un pic cu dumnealui.

– Atunci hai că te conduc eu, îmi fac eu lucrul mai apoi, lucrul nu e lup și nu fuge în pădure, poate aștepta.

Ea îi întinse brațul și apoi pricepu ce trebuie să facă – îi apucă mâna lui și o prinse de braț. Au făcut câțiva pași, el chiar și i-a numărat – erau 27. L-a oprit, a bătut la ușă și a întrebat mai tare, să audă și el:

– Domnule doctor, se poate? Aveți un pacient!

– Cine? întrebă el parcă nedumerit. Sunt cam ocupat. Să mai aștepte un pic.

– Dar nu poate. Acesta e Victor!

– Da, da... să intre! spuse doctorul în următoarea clipă, bucuros la moment de vizita lui.

Victor intră, dar se mai ținea de mânerul ușii. Apoi simți o mână vânjoasă, de bărbat, care îl luă de braț și-l trase înainte.

– Hai, așază-te aici, zise doctorul. Fă-te comod! Îmi dau seama că ai venit să discutăm mai multe, de aceea așază-te cum ți-i mai ușor. Deci, te ascult!

Victor își închipui scaunul, se apucă de speteaza lui și cu mare atenție se așeză, apoi începu:

– Domnule doctor, știți cât de greu îmi vine? Nu mă pot deprinde să umblu prin întuneric. Nici nu știu dacă e zi sau dacă e noapte, doar numai să întreb. Vă rog să-mi spuneți: care e starea mea de viitor?

Făcu o pauză, dar nu primi nici un răspuns, așa că iar repetă întrebarea:

– Vă rog, domnule doctor, să nu ascundeți nimic de mine. Eu mă voi conforma. Vreau să știu adevărul.

– Da, Victore, așteptam să vii după adevăr. Adevărul nu e negociabil. Fie el dur și tăios, rămâne tot adevăr. Indiferent dacă ne convine sau nu. Și nu-l putem împărți. Să ne luăm partea care ne place. Ori îl luăm ca întreg, ori nu. Nu merge cu jumătăți de măsură.

Adevărul costă uneori emoții, dezvăluiri neplăcute. Adevărul e dureros în unele cazuri. Provoacă chiar și insomnie, depresii. De aceea o grămadă de oameni trăiesc în minciună, că-i mai comod. Nu-i costă nimic. De-aia mulți s-au obișnuit cu păcatul, pentru că ieșirea din tipare totdeauna doare... și costă. De aceea mulți resping adevărul, pentru că produce bătăi de cap, uneori chiar disperare. Ce să zic, atunci când adevărul iese la iveală, deseori produce schimbări, uneori schimbări majore. Schimbă idei, mentalități, oameni, dar și popoare, țări... schimbă uneori totul în viață. De aceea vreau să fiu sincer, ca să știi ce ai de făcut.

– Da, vă rog, doctore! Să nu-mi ascundeți nici cât îi negru sub unghie, vreau să știu la ce să mă aștept sau ce să aștept, or să nu aștept...

– Nu e îmbucurătoare, Victore, situația ta, dar nu e nici totul pierdut. Medicina e dezvoltată, poate face uneori minuni, dar nu mai mult decât poate face Bunul Dumnezeu.

– Așa este, mă rog fierbinte la Doamne-Doamne și la Măicuța Domnului să-mi mai dea o șansă, am doar 28 de ani și doi copii mici, cum să-i ajut, dacă sunt așa și voi rămâne în întuneric? Dar soția? I-am promis să-i fiu...

Toată firea lui bărbătească, de fost marinar, înalt, puternic, vânjos, acum părea atât de fragilă, ca a unui copil... pe fața lui acum șiroiau două râuri de lacrimi care îi descopereau slăbiciunea momentului. Își dădu seama că nu-i stă bine unui bărbat cu lacrimi pe obraz, se stăpâni și reluă firul discuției.

– Vă rog să mă iertați, sunt bărbat și nu prea plâng, dar această stare de necunoaștere mă depășește. Spuneți-mi totul pe șleau, fără înconjur...

Spuse aceste cuvinte ca un verdict – gata, până aici! Se liniștise, doar că își mai frământa mâinile, când trăgea de degete, câte unul, parcă vrând să-l găsească pe cel mai fragil, să-l ieie la rost de ce e așa; când le punea subsuoară, așa le mai ogoia să nu se dea de gol că are emoții necontrolate, care sunt peste puterile lui în acest moment. Până la urmă își dădu seama, nevăzându-l, că doctorul așteaptă să îl vadă un pic

liniștit și să continue. Trase aer în piept a împăcare cu sine și zise:

– Mă iertați, domnule doctor, mai am și eu slăbiciuni uneori, încerc să le țin sub control, dar...

– Nu te necăji, așa emoții le au toți când sunt în situații excepționale, psihologic e greu să treci bariera, dar nu e imposibil. Fiecare din noi, la un moment dat, se poate pomeni într-o situație de criză – accident, divorț, concediere neașteptată, boală sau decesul unei persoane. În acele clipe trăim o adevărată stare de șoc și ne pierdem toate puterile. Dar viața continuă și, chiar și în acele situații de criză, avem anumite responsabilități pe care nimeni nu le anulează – grija de copii, soție sau părinți în etate, ori... câștigarea resurselor pentru un trai decent etc. Cum facem față situației, atunci când suntem copleșiți? De unde luăm energie când ne simțim la capătul puterilor? Ne întrebăm, fără a ști uneori răspunsul. Da, în viața fiecărui om sunt perioade în care suntem, pur și simplu, depășiți de situație – tot ce a funcționat nu mai merge și avem impresia că nici pământul de sub picioare nu mai este sigur. Dar sunt și alte perioade de „trecere”, care par, în general, mai ușor de descurcat. Lucrurile se agravează și mai mult, dacă se suprapun mai multe „crize” sau dacă acestea vin una după alta, ca valurile. Cum facem față când, bunăoară, suntem copleșiți și de unde luăm energie când ne simțim la capătul puterilor? Mai ales că există responsabilități care nu pleacă nicăieri și care par acum că ne consumă și mai multă

energie, care și așa este puțină, așa cum e acum în cazul tău. Dar nu dispera. Iată ce vreau să știi: luptă pentru tine și cei dragi chiar și atunci când îți pare că nu există depășirea situației, toate sunt în puterea Celui de Sus, El are planurile lui cu fiecare din noi.

– Am înțeles, domnule doctor, zise el un pic mai liniștit, voi fi cu gândul la Cel care îmi poartă de grijă.

– Așa să fie, căci, la drept vorbind, te-a adus din altă lume înapoi printre cei dragi, ai avut un înger păzitor, care te-a vegheat încontinuu, credeam la un moment dat că nu mai pot lupta cu cea care trăgea de tine, dar puterea divină ți-a dat o șansă, n-o pierde și nu mâhni pe Domnul. Alții, chiar de rămân în viață, cu zile, sunt schilozi sau le lipsește judecata, cugetul. Tu... tu ești alesul, s-a rugat fierbinte cineva pentru tine. Trebuie, auzi, trebuie să fii tare și să nu cedezi!

– Nu, nu voi ceda, vă promit să nu uit ce mi-ați spus.

– Și încă ceva! reluă medicul discuția lor. M-am consultat cu medici de la Kiev, Odesa, chiar și cel de la clinica „Fiodorov" din Moscova, care mi-au spus că mai poți avea o șansă. Ea ține de un implant care poate fi realizat doar la o clinică din orașul Ufa, Federația Rusă. E vorba de clinica medicului O. Muldașev. Dacă te mai întremezi un pic, n-ar fi rău să ajungi la o consultație, dar să nu-ți faci prea mari iluzii până atunci, știu despre ei de la colegii mei. Încercarea vină n-are.

– Vă mulțumesc, numaidecât voi încerca, îmi doresc mult să-mi recapăt vederea măcar la un ochi, măcar cu coada ochiului să-mi mai văd familia, pe cei dragi. După aceste cuvinte îl mai rugă:

– Dacă nu deranjez prea mult, ajutați-mă, vă rog, să ajung în salon.

– Bine, te conduc eu până la post, apoi o rog pe asistentă, mai am de vizitat pacienții, după-amiază intru și pe la tine.

L-a condus ușurel de mână până la post, iar de acolo a luat-o spre alte saloane unde îl așteptau alți pacienți, cu alte istorii, cu alte dureri.

Victor ajunse cu ajutorul asistentei în salon, se așează pe scaun, apoi, după ce asistenta ieși, cu mișcări atente (așa făcea în ultimul timp) se lungi în pat. Nu îi ieșea din cap discuția cu doctorul, dar ceea ce îi era destul de clar – NU VA MAI VEDEA NICIODATĂ – îi bântuia prin creier! Dar nu! Speranța moare ultima! Mai spera la o minune! Nu! Nu e despre el așa ușor să cedeze! Va lupta, va încerca!

Din această stare îl trezise asistenta care îi adusese medicamentele să i le picure.

– Hai, Victore, să te îndulcesc un pic, dă-te pe-o parte pentru a-ți provoca plăcere! I le administră ușor, asta îl miră pe Victor, niciodată nu avuse parte de așa o mână ușoară la perfuzie.

Mai urmă tratamentul vreo câteva săptămâni, apoi doctorul îl anunță despre externarea lui, îl sfătui ce să facă, cum să se îngrijească, să nu uite să ajungă la clinica din Ufa, dar îi mai dădu un sfat:

– E nevoie să aperi ochii, chiar de nu vezi. Caută și cumpără-ți o pereche de ***OCHELARI NEGRI!*** Cu timpul, ochii pot ieși de sub controlul mușchilor și atunci vor alerga dintr-un colț în altul. Să nu atragi atenția celor din jur – poartă ochelari!

ÎN CĂUTAREA UNEI ȘANSE

Venise după el la spital fratele mai mare, care îi era și naș, era cu el și Ana, soția lui. Au ajuns acasă cam după-amiază. Doamne, când puse piciorul în poartă, i se părea că îl frig tălpile. De ce oare? Oare nu-l mai cunoștea ograda, pragul, scările? Sau poate nu voiau să-l primească în brațele lor așa, fără vedere, fără lumina ochilor, da – cui i-ar trebui unul ca el? Ezită un pic! Dar nu, nu e specifică lui văicăreala asta. Păși grăbit, dar și foarte atent lângă cel care îl conducea, fratele mai mare. Oare cum va fi întâlnirea cu copiii? Îl vor cunoaște?

Iată că simte scările sub picioare. Doamne-Doamne, câte emoții! Se aude scârțâind deja ușa... inima lui bate ca nebuna... și deodată aude strigând:

– Tată! Tăticule!

Nu trecură decât câteva secunde și brațele lui erau conduse de către frate-său să-i poată cuprinde pe cei care i-au sărit în cale.

– Tăticule, ce mult ne-a fost dor! Unde ai fost atâta timp? Hai să-ți arătăm desenele toate, pe care le-am făcut cât tu nu ai fost acasă. Unde ai fost, de ce nu ne-ai luat și pe noi?

Inima i se zbătea ca a unui animal prins în laț. Ce trebuia să le spună? Unde a fost? Si cum să le vadă desenele? Cum vor reacționa când le va spune că nu... Nu-nu-nu... asta i-ar tulbura! Ce să facă?

– Haideți, gogoașelor, unde vă sunt desenele? Și instinctiv întinse mâinile.

Copiii l-au luat de mâini și l-au condus până la măsuță. Fiecare din ei se străduia să-i demonstreze că anume desenul lui e cel mai reușit. Toate bune până la un timp, până când surioara i-o luă înainte frățiorului:

– Tati, uite aici, noi toți ne ținem de mână, așa-i că n-o să mai pleci așa mult timp de acasă?

– Nu, unde să mă duc?

Spuse acest – nu – atât de încet, de parcă l-ar fi spus doar pentru sine. Îi ținea pe copilași de mână, apoi se așeză pe pat și îi luă pe genunchi.

Unde ar putea să se ducă? Gata. Atât! Până aici. Abia acum își dădu seama cât de importantă e lumina, LUMINA OCHILOR! Ținându-i în brațe pe cei cărora le-a dat viață, se simțea atât de neajutorat! Dar nu... pentru un moment își închipui că a deschis ochii în această dimineață și și-a dat seama că vede lumea din jurul lui. Razele soarelui pătrund în cameră și luminează totul. Poate desluși fiecare obiect de lângă el. Se gândi atunci – ce importantă e lumina în viața noastră! Ea este o parte fundamentală a existenței, este una din principalele nevoi ale dezvoltării și întreținerii vieții pe Pământ, alături de căldură, oxigen și apă. Iar ei, copiii lui, sunt pentru el și apă, și oxigen, și lumina ochilor, pe care nu o mai are.

Dar dacă închide ochii pentru un moment... întuneric. ...Vede doar întuneric, cu toate că nu i-a închis. Îl iau fiorii. Nu mai e nicio urmă de viață acolo în întuneric, nu mai e nici căldură, lipsa luminii duce la... NU! Mai departe de el acest gând.

Abandonează ideea, îl înspăimântă. Ar deschide fereastra și și-ar lua zborul spre cosmos. Printre comete și printre roiuri de stele. Stelele acelea sunt principala sursă de lumină din Univers, sunt corpuri cerești alcătuite din plasmă, care produc energie pe baza reacțiilor de fuziune atomică din interiorul lor. Parcă le și aude... un zgomot înfundat, clocotind și pocnind ca artificiile. Vrea să le cunoască, să le exploreze. Da, ce bine se simte printre ele. Își ia avânt și se lasă apoi purtat de gravitația lor într-o orbită rapidă. Magnitudinea lor îl amețește. Magnitudinea aceasta îl copleșește cu „strălucirea" lor. Îl atrage culoarea. Stelele „reci" au culoarea roșie, fiind urmate de cele portocalii, galbene, albe și albastre, cele din urmă fiind cele mai fierbinți. În visul acesta văzu mai multe stele decât își putea imagina vreodată.

Hm... se simte bine, dar e cam rece aici, în zona asta. Și-ar fi dorit să fie mai călduț, mai lângă soare.

Aici, mai lângă soare, e un aer familiar, se simte acasă. Îi strânse în brațe pe copii ca pe ceva călduț, de la care să ia cu împrumut căldură. Doamne, dacă ar putea împrumuta de la ei și lumină din lumina ochilor nevinovați ai lor... că să-i poată vedea!

Își aminti de bucata de ciocolată din buzunarul jachetei sale. O scoase și o împărți iar în jumătate. Așadar, se poate bucura de micile momente de dulceață din noua lui viață datorită unei bucăți de ciocolată...

Dispariția luminii din ochii lui echivalează cu transformarea tuturor stelelor în găuri negre. Acest lucru ar însemna distrugerea materiei, distrugerea a tot ceea ce există, a tot ceea ce cunoștea. E un film al cărui final nu ar vrea să îl cunoască...

Este posibilă oare viață fără lumină? Nu, nu este. „Ba da! Este!" – auzi parcă în urechi. El chiar în acest moment o încearcă... Și în cazul în care oamenii nu beneficiază de lumină pentru o singură zi, simt viața mult mai complicată și parțial de nesuportat. E clar, oamenii nu își pot imagina viață fără lumină. ***Suntem creați să trăim în lumină. E esența vieții noastre.*** Ce ne-am face fără ea? Întuneric, întuneric peste tot! Nu putem vedea nimic, de parcă nu există nimic! Am fi condamnați la o viață nevăzută. Este de neconceput.

Hm... ce mai descoperire! Și el ar striga acum:

– Lăsați-mă să îmbrățișez lumina! Este viață, este bucurie! Este ca ***un alt fel de oxigen***. Este...

După aceste momente de dulcegărie cu picii, așa le zicea de multe ori, acum, dacă nu-i vede, ar trebui să le zică altfel. Se va gândi la asta.

Acum trebuie să se concentreze ca să ajungă sau, cel puțin, să sune, să discute despre situația lui, diagnoza pe care o știa simplu, nu medical – nu vede din cauza traumei provocate de un accident, atât.

În următoarele săptămâni era deja în drum spre clinica „Fiodorov" din Moscova. Vânduse la mâna a doua foarte multe lucruri, obiecte de preț, mobilă, haine – toate pentru a aduna suma de care avea nevoie.

L-au ajutat și prieteni, colegi, rude, au pus mână de la mână, doar să-i ajute ca să ajungă la această clinică. Dar toate au fost în zadar, după multe investigații medicii de acolo au adus verdictul – e nevoie doar de un implant care ar putea spori structura nervoasă sau țesutul ce leagă ochii de creier. La un ochi era de prisos s-o facă, legătura era ruptă complet. Dar era o ȘANSĂ, una, după părerea lor, la ochiul drept – acolo trebuia încercat.

S-au întors acasă cu inima frântă, mai ales el. Dar nu a pierdut speranța și credința. Au început a se pregăti de cealaltă călătorie. De data asta spre Ufa, oraș siberian, despre care se spunea că are o clinică privată și un medic care face minuni: oameni care au pierdut vederea, care nu au văzut niciodată, se întorceau acasă, bucurându-se că văd lumea, drumul, Soarele...

Sunase și programase vizita, ba chiar aceia de acolo îi anunțaseră și ziua concretă a unei intervenții la ochi cu introducerea unui implant. Nu mai avea răbdare deja, doar una îi mai rămânea de făcut – să adune suma necesară pentru intervenție. De vândut nu mai avea ce vinde, vânduse aproape tot, îi rămase strictul necesar. Ai lui îl mai ajutaseră cu ce au putut, dar de data asta îi veni în ajutor sora mai mică, care îl și însoți într-acolo.

IMPLANTUL

Călătoria cu trenul dură mai mult de două zile. Ajunseră spre seară. Au luat un taxi, pentru a ajunge la adresa exactă, scrisă pe o foiță: or. Ufa, str. Turgheniev 18, ap.3. Era adresa unde trăia o mătușică de vreo 65-70 de ani la prima vedere, dar și o bună prietenă de-a unei vecine de-a surorii sale, doamna Elizaveta Rotari. Aceasta le dăduse indicațiile cum să ajungă, dar le și povestise istoria de unde se știau: într-o vară, pe malul mării, copiii lor se jucau în nisipul fierbinte, îl udau să poată clădi cel mai măreț templu din nisip. Părinții îi ocroteau și îi admirau în fantezia lor. Din vorbă în vorbă (știau bine limba rusă) au făcut cunoștință întâi mamele, apoi tații, ca în sfârșit să fie un grupuleț gălăgios, cu mult simț al prieteniei. De atunci, ani la rând, veneau în ospeție unii la alții, ca mai apoi, când copiii s-au făcut mari, să se audă doar la telefon, dar au menținut legătura.

Acum ea, Natalia, o rusoaică get-beget, îi aștepta la fereastră și cum numai taxiul s-a oprit în fața casei, ea le făcu semn cu mâna, într-un fel îi recunoscu pe cei care vor fi chiriașii ei pentru un timp scurt. Nu au stat mult la vorbă, căci pentru a doua zi dimineață erau înscriși la clinică, ora 9.00, fără nicio întârziere.

S-au trezit mai devreme, au băut în grabă un ceai, apoi au pornit cu emoții mari spre clinică, oare nu s-a

schimbat nimic? Ardeau de nerăbdare să-l cunoască pe doctorul Muldașev, cel care era vestit prin procedurile și operațiile chirurgicale la ochi, cel care întorcea sau reda vederea și unora care nu au văzut din născare. Se mai întâmplau și cazuri, din nefericire, că nu le putea ajuta, dar faima succeselor medicale era mare. Acum mașina opri în dreptul clinicii și el, împreună cu sora, coborâră atent din ea și urcară scările spre recepție.

Peste câteva minute erau deja în cabinetul doctorului Muldașev și acela studia amănunțit toate actele cu diagnoze, prescripții, investigații de până acum. S-a uitat curios la el și l-a întrebat scurt:

– Cum vă simțiți?

– Bine, mulțumesc! Dacă aș vedea, aș fi cel mai fericit! Vă rog, doctore, să mă ajutați să-mi văd copiii, să mă întorc la o viață normală, să pot munci, să pot admira frumusețile din jur... Știu, am auzit că faceți minuni. V-aș ruga să mă ajutați, sunteți ultima mea speranță...

Vocea începu să-i tremure, simțea un nod în gât care îl încurca, iaca-iaca să izbucnească în plâns. Dar se abținu, că așa îi stă bine unui bărbat, se liniști și, așa cum așteaptă pământul însetat o ploiță de vară răcoritoare, așa aștepta el cuvântul domnului doctor.

– Speranța moare ultima! Așteptăm un pic, condiția e ca, mai întâi, să ne rugăm Celui de Sus, apoi noi, cei de jos, încercăm cu putințele noastre să facem cât e posibil, căci imposibilul... nu-l cereți de la noi. Haideți, mai întâi, să pregătim investigațiile de care avem nevoie, ca să vedem cât și ce este posibil.

Începu să scrie pe mai multe foițe trimiteri la aparate, analize variate, apoi i le întinse și-i zise hotărât:

– Iată după acestea vom putea spune precis ce suntem noi în stare să facem. Acum vă rugăm să plecați cât mai urgent să reușiți azi să treceți pe la toate aparatele, analizele, ca spre sfârșitul zilei să cunoaștem dacă vă spitalizăm pentru următoarele proceduri.

– Încercăm să reușim, zise abia auzit soră-sa, care avea poate mai multe emoții decât el.

Au ieșit din cabinet și, numai cum a apucat-o de braț pe soră-sa, aceea îi simți tremurul din tot corpul care îl chinuia de cum intrase acolo.

– Te rog să te liniștești, îl rugă ea. Avem mai multe investigații și n-ar trebui să iasă rău.

Îi întinse sticla cu apă, se dădu mai la perete cu el ca să poată bea în liniște, apoi trecură în decurs de câteva ore bune toate investigațiile. Se bucurau ambii că au reușit.

Acum, pe la chindii, erau deja la doctor și dumnealui analiza de-a fir-a-păr tot ce au reușit ei azi până la moment. Verdictul a fost unul sigur pentru el și neclar pentru ei:

– Mâine veniți la internare. Vedem ce putem face...

– Bine, au răspuns amândoi parcă într-un glas, dar n-au îndrăznit niciunul să întrebe ce-ar însemna: „ce putem face”.

Au luat iarăși un taxi și s-au întors spre seară la gazda lor. Aceea i-a întrebat despre toate câte le-au trecut și petrecut în acea zi și le-a zis:

– Face minuni doctorul Muldașev, dar nu toate sunt în putință și lui. E bine că ați venit aici, poate dacă nu veneați v-ar fi părut rău, dar așa, știți vorba ceea: „încercarea vină n-are”, să nu regretați.

Au servit cina, au mai stat puțin de vorbă, ea iscodindu-i de cele întâmplate, dar dându-și seama că răscolește niște amintiri amare, se retrase și plecă în odaia ei.

– Te-am rugat să pui în bagaje și cărțulia de rugăciuni, n-ai uitat s-o iei? o întrebă el, după ce rămase singuri.

– Nu! Imediat o caut! îi răspunse ea cu neîncredere, căci își dădu seama că o putu lăsa pe scaun.

O găsi într-un buzunar lateral al valizei, o scoase și i-o întinse. După ce stătu cu mâna întinsă câteva clipe, își dădu seama de prostia care o făcea și bine că nu zise cu voce ceva. Îndată ochii i se umplură cu lacrimi, care s-au oprit în margine, de parcă cineva le-ar fi zis: până aici, mai departe nu-i voie. L-a întrebat doar atât:

– Ce să citesc, care rugăciune?

Simțea și ea necesitatea să se roage împreună cu el, știa care este starea lui de suflet, îl înțelegea, îl compătimea, dar nu-l putea ajuta acum cu nimic, decât să-i citească din această cărțulie.

– Uite că acolo sunt niște semne la două rugăciuni: una către Maica Domnului, iar cealaltă către Doamne-Doamne. Te rog să le citești pe ambele.

Știa că atunci când sufletul și trupul este rănit și măcinat de boală, există numeroase rugăciuni care se

pot spune și care sunt de mare ajutor. Acum sora lui îi citea una dintre acestea grabnic ajutătoare:

„Rugăciune către Maica Domnului
pentru vindecarea de boli”

„Preasfântă, Preacurată și Preaminunată Fecioară și Maică a Domnului nostru Iisus Hristos, Te rugăm ascultă rugăciunea nevrednicilor robilor Tăi (aici sora îl ruga să-și spună numele, îl spunea și ea pe al ei) *și vindecă-ne pe noi, pe cei din familiile noastre și pe toți suferinzii din lumea asta bolnavă, de bolile grele, transmisibile sau netransmisibile, de bolile știute și neștiute de noi.*

Fie ca toți creștinii să Te preamărească și să Te preacinstească pe Tine, iar noi să avem tot ajutorul cel bun, sfânt și ceresc. Îți mulțumim Maică Sfântă pentru vindecare, pentru tot ajutorul Tău, pentru mijlocirea Ta la Preabunul Dumnezeu, că Tu ești scară la Cerul Sfânt, pentru rugăciunile noastre și ajutor nemijlocit în cererile noastre cele îndreptățite.

Amin!”.

– Te rog, citește-o și pe cealaltă, zise el după ce își făcu semnul crucii, cu o închinăciune dând din cap, închipuindu-și icoana Măicuței în fața lui.

„Doamne, Dumnezeul meu, mărturisesc înaintea feței Tale neputințele și slăbiciunile mele cele multe. Frică mare m-a cuprins înaintea acestei încercări, în loc să mă cuprindă încrederea în pronia Ta și în grija pe care o porți oamenilor.

Dacă nu m-ar fi acoperit harul Tău, furtuna deznădejdii m-ar fi doborât la pământ. Nu am, Atotputernice Doamne, curajul pe care îl au aleşii Tăi înaintea încercărilor vieţii, dar tot ce pot să fac este să cad cu frângere de inimă înaintea Ta şi să Te rog să nu mă laşi fără ajutor.

Tu, Doamne, Cela Ce eşti doctor ceresc, tămăduieşte-mă prin mâna doctorului pământesc, ca să Te laud în toate zilele vieţii mele. Amin".

După ce s-au rugat amândoi, au stat mai mult timp în liniște, fiind copleșiți de puterea rugăciunii, până când își dăduseră seama ambii că mâine îi așteaptă o altă zi, la fel de încărcată și cu multe emoții. Și-au dorit „noapte bună" și s-au ascuns sub plapumele care miroseau a proaspăt.

Ea nu putu adormi până mai târziu, când înțelesese după răsuflare că fratele său era cuprins de somn. S-a mai rugat o dată în gând și nu mai simți când o cuprinse și pe ea oboseala nopții și adormi...

Următoarea zi bătu la geam cu zorii purpurii. Se trezise, dar simțea că soră-sa mai doarme și nu îndrăznea să o trezească. Știa că ea programase deșteptătorul și acesta va suna alarma curând. Se gândea la zori acum. Și-i închipuia cum se arătau cândva și la geamul dormitorului lor, dar conștientiza că nu poți ajunge în zori fără să treci pe cărările nopții. Zorii sunt întotdeauna apusul unei nopți, iar fiecare răsărit aduce o nouă zi cu noi speranțe pentru un nou început. Dar au zorii și îndoielile lor. La ele cugeta acum. Dar nu! Nu

ar trebui să se agațe de acest gând. Mai departe de el! Nu există niciodată un răsărit la fel sau un apus la fel, așa cum nu există niciodată același răsărit sau același apus. Da – răsăriturile erau mai minunate pentru el decât apusurile. Nu considera apusul un eșec al unei zile, dar învățase o lecție supremă: fiecare apus de soare este începutul unui răsărit foarte, foarte luminos și puternic. În fiecare dimineață parcă ne naștem din nou. Ceea ce facem astăzi este ceea ce contează cel mai mult. Când ne trezim dimineața, să ne gândim la ce privilegiu prețios este să fii în viață – să respiri, să gândești, să te bucuri, să iubești. Era prima dată când se gândea la asta. Ce îl apucase? Probabil că nu a existat și nu va exista niciodată o noapte sau o problemă care să poată învinge răsăritul unei noi zile sau a unei speranțe. Briza zorilor are secrete de spus, se gândea acum, mai înainte de toate că oportunitățile sunt ca răsăriturile.

Din această meditație stingheră, îl readuse la realitate „glasul" deșteptătorului, pe care sora îl amuți imediat, chiar de la primele sunete. Era, probabil, și ea trează, doar că nu-și dădea seama dacă el mai doarme sau nu. Scârțâitul ușor al patului îl făcu să pună o întrebare banală:

– Ne ridicăm acum sau...?

– Da, nu avem când lenevi. Trebuie să reușim la timp, îi răspunse ea șoptit.

L-a ajutat să se îmbrace, să-și facă igiena, să-și aducă în ordine toate, ca mai apoi să se îndrepte spre bucătărie, de unde venea deja miros de ceai din mentă.

Pe masă erau pregătite deja câteva tartine, niște biscuiți și o bucată de caşcaval tăiată felii. Au servit grăbit dejunul, au mulțumit și iarăși au pornit pe drumul cunoscut de ieri.

Când au urcat scările și au intrat, medicul era pe acolo, s-a uitat la oră și i-a lăudat pentru punctualitate.

– Intrați la mine în cabinet, eu vin în câteva minute, trebuie să transmit niște acte; le ținea în mână drept dovadă.

Într-adevăr, medicul se întoarse repede, cu toate actele și rezultatele investigațiilor de ieri. Le-a pus pe masă, le-a mai răsfoit de câteva ori când pe unele, când pe altele, apoi le-a aranjat frumos, una câte una, ca pe un mic dosar, apoi le zise:

– Conform acestor rezultate, nu vreau să vă mint, sunt puține șanse, dar sunt. Alte intervenții nu putem proiecta, decât doar un implant. Un medicament introdus în țesut în vederea unei acțiuni sau resorbții lente. În urma acestei proceduri, dacă va da rezultatul scontat, ar trebui să distingeți, cel puțin, conturul sau proiecția obiectelor, a lucrurilor. Apoi, în următoarele 6 luni, după mai multe investigații, putem vorbi de altele. Acum, vă rog să vă apropiați de asistentele de serviciu ca să vă indice salonul unde vă veți afla cel puțin 7 zile.

– Mulțumesc din suflet, domnule doctor, să știți că e ultima mea speranță, mă voi ruga fierbinte, spuse el cu glas sfios, mereu frecându-și mâinile, de parcă își liniștea nervii, emoțiile.

– Da, e bine să purtăm speranța în suflet. Speranța, mi se pare, este necesară în orice circumstanță. Cel puțin, nenorocirile sărăciei, bolii, captivității ar fi, fără această alinare, insuportabile. Atunci când speranța este pe cale să se transforme în pesimism, ea devine credință. Te sfătui să crezi. Să crezi în ce vrei tu: în Dumnezeu, în minuni, în oameni... Nu există speranță neamestecată cu teamă și nici teamă neamestecată cu speranță. Vă rog, să ne grăbim... mă așteaptă ceilalți pacienți, termină el discuția și se feri din mijlocul biroului ca ei să poată ieși.

– Dar cum e cu plata pentru intervenție?, se interesă sora lui.

– Totul e programat pentru mâine. După intervenție vă apropiați de mine și vă dau trimitere să plătiți în casa clinicii.

– Bine, am înțeles. Dar ne puteți spune suma totală, pentru a o pregăti?

– Da, desigur, sper că, înainte de a veni aici, v-ați documentat, cel puțin...

– Așa este, domnule doctor, dar poate între timp ceva s-a schimbat.

– Nu, în câteva săptămâni nu s-a schimbat nimic, a rămas aceeași: pentru intervenție, 7 zile de spitalizare cu tratamentul post-spitalizare este de 3 mln de ruble.

S-a uitat la ei lung ca să le observe reacția, dar dânșii cunoșteau suma, căci o și pregătiseră. Au ieșit în coridor. A urmat procedura de înregistrare, asistenta i-a condus în salonul 13, unul de pe la mijloc, apoi a invitat-o pe soră-sa înapoi la o discuție.

– Știu că veniți de departe, aș vrea să vă întreb dacă aveți cazare, căci la noi în clinică nu puteți rămâne.

– Da, e clar acest lucru, avem unde sta. Ne-au găzduit niște cunoscuți.

– E departe de aici? insistă doamna.

– Da, e depărtișor, dar reușim.

– Vă pot propune ceva mai aproape, camere comode, spații aranjate, cunosc niște persoane care v-ar putea ajuta.

– Nu, mulțumim, dar deja ne-am cazat, o întrerupse ea fără să vrea.

Cu scuzele de rigoare, se întoarse în salon unde o aștepta fratele.

– Ce ați discutat, ce te-a întrebat? zise el nerăbdător.

– Nimic deosebit. Am vorbit despre cazare, se vede că are cunoscuți care găzduiesc, pentru că oamenii vin de departe și poate unii, într-adevăr, nu au unde se opri. Sau poate cred că, dacă ei vin la clinică privată, aruncă banii în vânt pentru spații aranjate, camere comode. Noi, slavă Domnului, mulțumim doamnei Elizaveta pentru cunoștința ei, cel puțin nu ne ia bani.

Trebuia să îl lase, căci nu avea voie să se afle mult timp aici, înțelegea și din privirile asistentei care o sfredelea mai des, când ieși cu el ca să-l învețe unde e baia, în ce direcție a salonului este masa asistentei.

Îl încurajă cum putu înainte de a pleca și, cu un „curaj găină, nu te da” sau „nu mor caii când vor câinii, nici câinii când vor stăpânii”, totuși simțeau amândoi o amărăciune a despărțirii. Au înțeles de la doctor că

mâine nu se vor vedea, abia poimâine. Și a îndrăznit el primul să constate:

– Deja e timpul să pleci, nu avea emoții, sunt băiat mare, doar am 29 de ani deja, mai am și 2 copii acasă, care mă așteaptă, așa că...

Ea era lângă el, o apucă de mână, o îmbrățișă și apoi îi zise cu mai multă încredere:

– Ce mai vorbă, deja trebuie să mă deprind cu alt OXIGEN!

Sora se ridică... nu se dădea dusă, dar trebuia. L-a bătut pe umăr, i-a dat de grijă că pleacă și a ieșit. Cum numai a ajuns afară, au podidit-o lacrimile, îi părea că s-a despărțit de el pentru totdeauna...

– Hmm, ce proastă sunt, mă gândesc la aiureli...

Și pășind rar, căci chiar nu se mai grăbea, chiar se gândea la starea ce o provoacă uneori despărțirea de oamenii dragi, totodată căuta în ea acel echilibru de care avea nevoie acum. Trebuie să știi să perseverezi pentru a ajunge la echilibru, cugeta privind oamenii grăbiți. Da, e nevoie să fii echilibrat pentru a avea posibilitatea să examinezi cu calm și limpezime, să examinezi cu calm și vedere clară pentru a ajunge la liniște, la încredere. E important să obții liniștea, încrederea, pentru a putea discerne esențialul lucrurilor. În aceste momente se întreba: de ce anume el? Dar imediat își aminti: ni se pune pe umeri greutatea pe care o putem duce, iar în urechi îi răsunau cuvintele duhovnicului său:

„Vă rog să nu renunțați niciodată după eșecurile ulterioare și să nu vă considerați incapabili,

ci să depășiți dependența. Nu vă puteți permite să nu mai încercați și, apoi, să continuați în slăbiciune și păcat! Încercați mereu să faceți tot posibilul, manifestând prin faptele dumneavoastră dorința de a vă curăța sufletul. Cu toții ne confruntăm cu situații potrivnice în viața noastră, care ne fac să ne simțim triști, neputincioși, fără speranță și uneori chiar slăbiți. Unele dintre aceste sentimente ne pot face să-L întrebăm pe Domnul: „De ce am parte de aceste situații?" sau „De ce nu sunt îndeplinite așteptările mele?". Trebuie să ne amintim, în acel moment, că a ne lua crucea include faptul de a fi umili și de a avea încredere în Dumnezeu și în înțelepciunea Sa infinită. Trebuie să înțelegem că El ne cunoaște pe fiecare în parte și ne cunoaște nevoile. Uneori, căutăm o binecuvântare și stabilim un termen pentru ca Domnul să o împlinească. Nu putem condiționa credința noastră în El, impunându-i un termen limită pentru răspunsurile dorințelor noastre. Când facem acest lucru, să știți că ați abandonat să vă mai duceți crucea, ați abandonat datoria voastră de OM".

Da, câtă dreptate avea duhovnicul! Fiecare trebuie să-și ducă crucea... S-a apropiat de stația de troleibuz, a întrebat cum poate ajunge la strada Turgheniev, căci nu-și mai permitea să ia un taxi, fapt că nici nu se grăbea undeva, timp avea berechet. Se gândi să mai hoinărească pe undeva, că dacă se duce acum spre gazda lor, până seara era vreme multă, așa că după ce coborî din troleibuz, o luă pe o alee la pas, până ajunse

la un părculeț. Găsi o bancă liberă și se așeză. Ce păcat că nu are nicio carte cu ea, ar fi „domolit” trecerea timpului mai ușor. O carte, în asemenea situații, chiar e o salvare. Lectura i-ar fi prilejuit acum o stare de liniștire, însă găsi pe moment o ocupație mai deocheată: să numere oamenii care trec pe lângă ea. Dar ajunse până la 9 și renunță. Își trimise gândul la copiii ei, căci și dânșii sunt un mod de a-ți împăca sufletul. Ce fac oare fără mama? Cum se descurcă tata cu ei? Au adus-o pe bunica în ajutor? Și multe alte întrebări îi roiau prin cap.

La un moment simți o durere în stomac. Aha! Înseamnă că îi este foame. Trebuie s-o ia la pas înapoi spre strada Turgheniev. Așa și făcu. Ajunse în fața clădirii pe care o cunoștea deja, își aruncă ochii spre fereastra cunoscută și nici nu se miră: mătușa Nadejda era la geam și îi făcu semn cu mâna. Au servit din cele câteva feluri de bucate pe care le pregătise stăpâna casei, apoi, cu scuzele aduse, se retrase în odaia ei. Simțea că mătușii îi ardea a vorbă, dar ea nu avea chef în astă-seară, poate mâine-da.

Seara devreme, înainte de culcare, a scos iconița pe care o purta cu ea permanent – Maica Domnului cu pruncul, a rostit toate rugăciunile pe care le știa, apoi s-a culcat în pat, rugându-se să aibă vise liniștite, ocrotitoare. Dimineața, când se trezi, îi păru că a fost o noapte lungă, dar important pentru ea era că s-a odihnit și acum își plănuia ce și cum va face mai departe.

După dejun, s-a retras în odaie, a numărat încă o dată banii pe care trebuia să-i verse în contabilitatea

clinicii, i-a ascuns într-un loc mai ferit din geanta de mână și anunțând stăpâna, ieși și se porni spre stație și în aproximativ treizeci de minute era la clinică.

Intră încă o dată la medic, să se convingă că procedează corect, oricum era o sumă mare pentru ei. Luă chitanța-trimitere unde erau indicate toate informațiile: cine, cât, pentru ce și, înainte de a ieși, îl întrebă dacă poate să intre pentru câteva minute la Victor să-l vadă, însă primi un categoric – nu. Dovada era că acum lucrează cu el un psiholog, pentru a-l pregăti de intervenție.

– Când pot veni la el?, insistase ea pentru a se încredința că nu va veni să-l viziteze la un timp nepotrivit.

– Puteți veni mâine după-amiază, atunci precis va fi în salon, în Reanimare îi ținem 24 de ore, dacă e bine, îi coborâm în salon. Sper să fie bine, nu e o intervenție complicată.

– Mulțumesc, atunci voi veni mâine.

– Da, și vă rog să îmi aduceți dovada plății imediat cum achitați.

– Bine, răspunse ea liniștit, cu toate că o cam enervase felul de a cere dovada plății – „imediat cum achitați", de parcă ar fi putut să nu plătească.

Imediat ce plătise, se întoarse și îi aduse dovada. Nu lungi vorba, ci ieși și găsi un loc liber pe un scaun vizavi de masa asistentei. Nu era cea care îl internase. După câteva minute de așteptat, doamna i se adresă cu o voce blândă:

– Așteptați pe cineva să vină?

– Nu! Aștept și eu...

Îi lămuri că doctorul nu i-a permis să intre, dar și-ar dori să-l vadă, să-l încurajeze, dar nu poate acum că e psihologul la el, doar mâine o să-l vadă.

– Ba nu, nu mai este psihologul, a plecat de ceva timp. Hai, du-te iute, numai nu pe mult timp, peste jumătate de oră îl vor urca în sala de operații.

S-a ridicat iute, îi părea că zboară. A intrat încetișor, cu toate acestea fratele simți și întrebă dacă e asistenta.

– Nu, eu sunt, Victor. Mi-a permis asistenta pentru câteva clipe. Cum ai dormit? Totul e bine?

– Da, dar deja nu mai am răbdare, mi se pare că atât de greu trece timpul!

– Lasă că acum, în zece minute, vin și la tine... Hai, fii liniștit, puternic, ești doar...

– Sunt! Știu că ai emoții pentru mine, dar totul e în ordine, sunt liniștit, nu-ți face griji!

– Atunci te las, nu de alta, dar să nu mă găsească medicul pe aici. Ah, da! Am plătit, dovada e la medic, să nu te îngrijorezi!

L-a îmbrățișat, i-a mai vorbit ceva de încurajare și a ieșit, totuși, era bine ca să n-o observe nimeni. A venit și s-a așezat din nou pe scaun, știa că pe aici vor trece cu el pe targa cu rotile, ca să plece spre ascensor. I-a mulțumit asistentei și aceea a înțeles de ce se mai reține ea aici. Cât a stat pe scaun, a mai răsfoit prin broșuri, a mai citit despre istoria clinicii, despre unele minuni care se întâmplau pe aici. Pe coridor vedeai pacienți

care mai de care – unii operați la ambii ochi, alții doar la unul; unii se deplasau singuri, alții – cu însoțitori. Dar ceea ce i se întâmplă să vadă în cele câteva minute de așteptare o copleși la culme.

...Dintr-un salon ieși un adolescent, scund de statură, era condus de un bărbat, se vedea că era tatăl lui. Îi vorbea despre lucruri care le întâlnea în cale: cine, ce culoare sunt pereții, ce se află în stânga, ce au în dreapta... După câțiva pași ajunsese în dreptul mesei asistentei. Și de-odată sună telefonul fix, avea un sunet strident, puternic. Băiatul se opri brusc și-și îndreptă privirea spre el, zicând a mirare:

– Vai, iată cum arată telefonul, dar eu atâția ani credeam că el e ca o minge...

Tată-său îl conduse mai aproape de masă, cu permisiunea asistentei; după ce doamna răspunse la telefon, îi dădu receptorul în mână, iar acesta îl privi lung și apoi îl puse în furcă. Mare îi fu mirarea. De la masă se întoarse înapoi spre salon, apoi, după ce intră, o întrebă pe asistentă despre acest caz.

– Da, e o istorie deosebită. De la 3 ani a pierdut vederea, a fost pe unde a fost și a venit la noi. A suportat 3 operații, dar acum a început să vadă. Medicul i-a recomandat plimbări scurte, apoi s-a mai vedea cum stau lucrurile. Clar că e încă mult până la restabilirea completă a vederii.

A rămas uluită de cele auzite și văzute. După încă vreo zece minute au apărut asistentele care îl duceau pe Victor sus la intervenția chirurgicală; când ajunse în

dreptul ei, sora l-a strigat pe nume și i-a zis să se gândească doar la bine. Apoi a mulțumit din nou asistentei de serviciu și a plecat. Nu se dădea dusă de aici, dar nu avea încotro, până mâine e timp mult. A coborât scările, ajunse la stație, acolo era un chioșc cu mărunțișuri, ziare, broșuri, cărți. S-a uitat îndelung și ochise o cărțulie care o interesă: „Sănătate din farmacia Domnului" de M. Treben. A procurat-o, căci altă alegere nu avea, deci de azi până mâine va avea ocupație.

Își făcuse și niște sublinieri, mai ales o interesă o plantă – sunătoarea, despre care aflase că se folosește pentru ameliorarea a peste 28 de boli. *„Din cele mai vechi timpuri, oamenii au observat că anumite plante au proprietatea de a vindeca anumite boli. Este si cazul plantei medicinale numită popular „sunătoare" (lat. Hyperium perforatum L.) sau buruiana-de-năduf, buruiana-de-pe-răzor, crucea-voinicului, drobisor, floarea-lui-loan, hemei-de-pământ, lemnie, închegătoare, osul-iepurelui, pojarniță, sburătoare, sunaică, sovîrvariță. Virtuțile terapeutice ale sunătoarei sunt bine cunoscute încă din cele mai vechi timpuri, de-a lungul veacurilor, ea făcându-și un renume aparte printre plantele medicinale. În manuscrisele lui Galenus (unul din părinții farmaciei), care sunt păstrate în arhivele din Vatican, această plantă medicinală este descrisă ca fiind utilă într-o largă varietate de afecțiuni".*

Într-adevăr, făcuse o alegere bună. Era o carte despre toate plantele medicinale și beneficiile lor

pentru organism. A fost de bun augur, căci îi trecuse timpul pe neobservate. A doua zi pe la amiază a început să se pregătească, ajunse la clinică puțin mai devreme, urcă la etaj, întrebă de asistenta de serviciu dacă fratele este adus în secție; aflând că mai are de așteptat, s-a așezat pe același scaun. Mai era încă sub impresia celor văzute ieri cu adolescentul. Se mai întâmplă minuni pe lume și minunile sunt parte din viața reală, ea e o componentă a ei. E important să le observi și să le ții minte.

Zgomotul puternic ce venea dinspre ascensor o făcu să-și îndrepte privirea spre ei. Nici nu voia să gândească altfel – știa că e el – Victor. Când ei ajunseră mai aproape, îl zări, dar nu merse imediat într-acolo. Abia după ce asistentele care îl aduseră au ieșit, a cerut permisiunea să intre la el.

L-a găsit culcat în pat, bandajat la ambii ochi, fără pernă sub cap. Îi părea că doarme, dar totuși a șoptit:

– Bună, Victore, ce faci, cum te simți?

– Bine, toate bune, numai una nu prea – m-au legat la ochi, bine că nu și de pat, ca nu cumva să fug... și a început a râde pe sub mustăți.

– Iaca na, lui îi arde a glumă, chiar am luat-o în serios deodată, răspunse ea la fel pe un ton glumeț.

– Doctorul mi-a zis să fiu optimist, chiar de-i bine sau poate nu, nu putem schimba nimic. M-a învățat o regulă: ține minte trei cuvinte – viața merge înainte!

Îl privea cu câtă împăcare își spunea sie și celorlalți despre starea lucrurilor. Totuși după câteva clipe, îl anunță:

– Eu plec la medic să mai discut câte ceva, tu mai odihnește-te.

– Știi, eu cred că nu are rost, am tot discutat cu medicul și ieri după operație, și azi, mi-a spus clar niște lucruri: rămâne să așteptăm 6 luni să-și facă treaba implantul. Dacă rezultatul va fi pozitiv, voi observa contururi ale obiectelor, va trebui să mai vin pe aici, dacă nu – așa vrea Bunul Dumnezeu, să-mi duc crucea în întuneric.

După aceste cuvinte nici nu știa ce să-i mai zică, mai degrabă el ar fi îmbărbătat-o acum – e voia Celui de Sus. Au mai discutat despre una, despre alta, iar în câteva minute a venit asistenta cu medicamentele prescrise, i le-a administrat și a rugat să-l lase să se odihnească după ele.

După încă 5 zile, la a șaptea zi, i-au scos bandajele și l-au anunțat că mâine, până la ora 10.00, vor fi actele gata completate și va fi externat. Iar pe urmă vor ține legătura.

În următoarea zi, pe la amiază, erau la gazda lor. Stăpâna i-a așteptat cu ciorba nici rece, nici fierbinte. După ce au luat prânzul, le-a spus să o asculte ce vrea să spună:

– M-am gândit mult la asta: trebuie să mai rămâneți câteva zile aici. Drumul e lung și tu ești, Victore, după operație, nu riscați, mai stați măcar vreo 3 zile, nu e problemă – puteți sta și 10 zile. Dacă ar apărea o problemă – îndată apelați la medici. Cred că nu ar trebui să negați propunerea.

Prima a reacționat sora lui:

– Nu că nu vrem, dar să nu deranjăm.

– Da, așa este, a sărit și el cu vorba, dar conștientizând că propunerea e bună.

– Dacă nu m-ați deranjat atâta timp, cred că încă 3-4 zile nu e o problemă.

– Mulțumim mult, ziseră amândoi parcă într-un glas. Chiar nu ne-am gândit la asta. Sigur că rămânem, mai mult nu stăm, dar 3 zile e bine.

Acest răstimp l-au petrecut mai mult în 3: discutau câte-n lună și stele, mai ieșeau la plimbare pe vreo oră – două, ronțăiau semințe, ele priveau televizorul, el – doar asculta și punea întrebări unde nu-i era clar. Și tot așa au trecut cele trei zile. În următoarea dimineață și-au făcut bagajele, au luat dejunul, și-au luat rămas bun de la stăpâna binevoitoare, au chemat un taxi, căci mai bine să aștepte, decât să alerge pe ultima sută de metri. Trenul era la 14.30, așa că la 14.00 erau deja în tren.

Cele aproape două zile li s-au părut o veșnicie, cu toate că unii iubesc călătoriile, simt călătoriile nu doar ca pe niște dorințe fierbinți, pe care le vor împlinite sau ca pe acele lucruri care le fac o imensă plăcere și umplu mereu sufletul, mintea cu gânduri atât de frumoase. Călătoriile reprezintă pentru unii un mod de viață, poate cel mai frumos, miraculos și interesant pe care îl pot avea. Când pleacă în călătorii, se simt cu adevărat împliniți, fericiți, liberi și dornici de a cunoaște, de a

absorbi, a savura cât mai mult din locurile pe care le vizitează. În fine, este extraordinar să călătorești!

Ei, însă, nu călătoreau, au mers cu alte intenții. Acest drum dus-întors a fost marea așteptare a unei șanse. Șansă care rămânea a fi cel mai miraculos vis.

DE LA VIS LA REALITATE

Acasă au ajuns spre seară, când soarele amurgului abia se înroșește. Cum a coborât din mașină și a pus piciorul în pragul porții, pe un fel de dâmbuleț mai ridicat un pic, să nu dea buzna apele ploilor în ogradă, imediat i-a apărut schițat un zâmbet pe față. Pipăi poarta și cu o răsuflare dintre acelea care îți ușurează sufletul zise:

– Slavă Ție, Doamne, că m-am văzut din nou la căsuța mea.

I-au sărit înainte copiii, l-au apucat de mâini să-l conducă în casă, fiecare să-i arate, să-i povestească ce-au făcut în acest răstimp. Apoi au stat cu toții, oaspeți și ai casei, la o masă pregătită special pentru venirea lor, dar nimeni nu îndrăzni să-l întrebe ce și cum stau lucrurile. La un moment potrivit, când simți că toți așteaptă o veste, le povestise totul de-a mărunțelul: cum au ajuns, ce au făcut, care a fost verdictul medicului și acum rămâne să aștepte 6 luni. Fiecare din cei prezenți au rămas sub impresia celor

auzite, dar nimeni nu a întrebat nimic, doar un frate s-a arătat îngrijorat, dar nu a reacționat cu voce, înțelegând starea de spirit a celorlalți.

...Au trecut cele 6 luni repede pentru unii, dar chinuitor pentru Victor. Zile de-a rândul, trezindu-se în zori, încerca să miște mâinile, degetele pe rând în fața ochilor – poate se întâmplă minunea! Dar, din păcate, pe zi ce trecea, nimic nu era altfel. Se gândea că poate ar trebui să ia legătura cu doctorul Muldașev, apoi renunța – ce i-ar spune, nimic nou.

Într-o dimineață, la micul dejun, când ai săi păstrau legea sfântă – mâncăm în liniște, apoi vorbim – el întrerupse liniștea, spunându-le:

– Dragilor, vă rog să mă ascultați, dar să nu mă întrerupeți.

Ar fi vrut, desigur, să vadă reacțiile lor la hotărârea lui, dar deja se învățase să le simtă cu auzul reacțiile unora, de aceea continuă:

– Așadar, lucrurile nu s-au schimbat și nu se vor schimba: eu voi trăi într-o lume aparte, dar tot lângă voi, voi încerca să respir ***un altfel de oxigen*** – fără lumina și căldura soarelui, dar tot lângă voi, de aceea vă întreb dacă sunteți gata să împărțiți cu mine această lume a mea. Nu mă supăr pe nimeni – ***este crucea mea și o voi duce până la capăt.*** Aștept un răspuns de la voi...

Toți trei s-au uitat lung unul la altul. Copiii nu prea pricepuseră din cele spuse de tatăl lor, căci, la drept vorbind, aluzia era mai mult spre ea, cea care îi

dăruise acești copii frumoși, care, la un moment dat, s-ar fi putut descuraja de această neputință a lui.

– Hai să mâncăm în liniște, să mulțumim Celui de Sus pentru bucate și să nu-L supărăm cu nevoile noastre. Le vom depăși împreună toți. Te rog, mai mult la așa subiect nu discutăm. Așa a fost să fie, te rog.

– Mulțumesc, îi răspunse el scurt, rușinat parcă de vorba ce o aruncase mai înainte.

...Trecuseră zile în șir, ani de-a rândul, Victor se obișnuise cu noua lui lume, dar nicidecum nu voia să se despartă de cealaltă, de care se bucurase 28 de ani. După acea discuție ce o avuse cu ai săi, și-a promis sie că nu va renunța. Va lupta pentru fiecare moment din viață. În viață e ca pe o mare: dacă nu poți înota, ai putea să te înec. El trebuie, poate, e dator să înoate. În unele zile sufletu-i cânta de bucuria vieții, în altele nu auzea niciun cântec sau măcar vreo fredonare a cuiva.

După câțiva ani, se obișnuise într-atât de mult, căci povesteau vecinii lui că se aventura să urce pe scară până la streașina casei să întoarcă antena de la televizor, că undele erau slabe și nu auzea bine emisiunea. Se întâmpla să intre cineva la el și să îl găsească făcând tăieței pentru zeamă sau prăjind bătute în tigaie. Toate acestea le-a deprins pentru a fi la ai săi util cu ceva. Îi era mai greu să se deplaseze și aici și-l luase drept ghid pe feciorul său, mezinul. Dacă era cu el, știa că unde s-a pornit va ajunge numaidecât și se va întoarce, negreșit, acasă la timp și în siguranță. La începuturi îi era frică atunci când treceau drumul sau

strada prin oraș, dar mai târziu se învățase să deslușească zgomotul mașinilor. Cu toate acestea, nu a îndrăznit să treacă singur niciodată drumul, decât la ei prin mahala sau prin curte, care era pentru el cel mai sigur loc.

Deprinsese multe lucruri să le facă, dar cel mai deosebit dintre ele era cunoașterea bancnotelor. Le pipăia, le măsura în lung și în lat, apoi cu o precizie care îi minuna pe toți îți spunea ce bancnotă are în mâini. Nu a dat greș nicicând, chiar de achita la magazin, în farmacie, la șofer pentru drum – toți se minunau de precizia lui, de asta și nu încercau să-l trateze altfel.

Din cauza neajunsului său sau mai degrabă a lipsei vederii, a avut momente frumoase, dar și din cele aproape fatale pentru el.

O ALTĂ ȘANSĂ

După atâția ani, deja cunoștea locurile după situări, oamenii - după glas. Se întâmpla să stea cu cineva de vorbă sau la o masă de sărbătoare, peste un timp, dacă îl întâlnea, îl recunoștea, ba chiar îi zicea și pe nume, de se mira lumea – cum poate, cum reușește? Toți îl admirau cum dansează în horă, de ziceai că nu are acest necaz. Îi era mai greu până se prindea de mână cu ceilalți, ca apoi să învârtească hora mai bine decât unii care nu au această suferință.

Dar ce trăise la un moment dat, mult mai târziu, vreo 20 de ani de la ziua nefastului accident, era un caz șocant. Nimerise la spital pentru un tratament de rutină, fiind fost polițist, se trata la spitalul MAI. Acolo îi cunoștea pe toți după glas: cine e medicul curant și care e numele, care sunt asistentele, la fel dereticătoarele. Aceia de acolo aveau pentru el un respect deosebit pentru dragostea de viață și dorul de oameni, de comunicare. Pentru el conta mult nu numai ce spune, dar și cum o spune, punea mai presus de tot emoția din voce. În viață, fără emoție, trăiești ca în ceață, considera el. Ascultase și mai mulți specialiști în domeniu, care îl sfătuiseră: „Atunci când te confrunți cu emoții și stări afective dificile, pe care simți că nu le poți gestiona apelează la o persoană apropiată sau la un psihoterapeut. Cu toții avem perioade dificile, este important să știm că nu suntem singuri. Dă-ți timp să înțelegi emoția cu care te confrunți și nu te blama pentru emoțiile negative pe care le simți. Emoțiile sunt înnăscute. Este absolut normal să le simțim. Important este să ne focusăm pe ce are să ne ofere bun emoția respectivă și să învățăm să le acceptăm.

Poți face exerciții de mindfulness în perioadele încărcate. Tehnicile de mindfulness te ajută să reduci stresul, să te calmezi și să te relaxezi după o zi plină de emoții și îți oferă un somn mai bun”. Le ascultase sfatul și acum știa bine să-și dirijeze emoțiile, ba chiar să străduia să le încerce pe cele pozitive, zicând: „Parcă și poftă mai bună de mâncare am când sunt vesel, împăcat cu mine și cu toți, când sunt optimist!”.

Tratamentul pe care îl primea la momentul cela la spital era unul curativ, să-și întremeze puterile, căci toamna se simțea mai slăbit, de aceea apela la medici. Medicii îi rezervau un salon aparte. Ca de obicei, la ora 10, de dimineață, primea perfuzii, apoi doar pastile, alte proceduri.

În ziua ceea, una de grea amintire pentru el, venise asistenta, vorbi cu el despre una, despre alta, în acest răstimp pregătindu-i perfuzia. După ce i-o pusese, îi urase „poftă bună" la medicamente și ieși. În scurt timp, după ce plecă ea, îi păru că ceva nu e bine, ba îl pișcă, ba îi amețește capul. Avea dreptate, i se făcu rău de tot. A strigat o dată, de două ori, de trei ori – nimeni nu venea, erau ocupați sau poate el nu mai avea glas să strige. Dar nu se pierdu cu firea. Pe noptiera de la cap avea ceașca lui de acasă. O închipui cu cealaltă mână, o luă și azvârli cu ea în direcția ușii. Ce mai tămbălău cu ceașca, zdrobindu-se în cioburi, făcând o gălăgie asurzitoare! Dereticătoarea, care era pe coridor cu treburi, auzi acest zgomot puternic, se îndreptă iute într-acolo și intră la el, nu vorbi nimic, dar ieși ca vântul, strigând în gura mare după ajutor.

Când veniră medicii, îl găsiră fără cunoștință... În Reanimare se află două zile, cu toate acestea, nimeni nu-i șopti un cuvânt, cum și de ce se află aici. Abia a treia zi, după ce îl transferase înapoi în salonul lui, veni medicul și îi aduse scuzele de rigoare – asistenta greșise medicamentul, iar în final structura sângelui a suferit și va trebui o dată la șase luni sa vină pentru exfuzii de sânge.

– Asta e, Victore, fiecare din noi greșim uneori și nu o facem intenționat.

– Da, înțeleg, dar mă bucur că am scăpat cu zile...

– Asistenta va fi pedepsită pentru neatenție, poate și prin eliberare din serviciu. O vom face la timpul potrivit.

– Vă rog, să nu o concediați, eu la fel port o vină, am ținut-o de vorbă în timp ce lucra.

– Oricum datoria ei era să fie atentă la cele prescrise pentru fiecare pacient. Dar mai vedem cum acționăm. Trebuie să ne facem cinstit datoria în orice împrejurare.

Se ridică ușor de pe pat, apucându-l de mână, semn că pleacă și ieși în coridor. Se auziră voci, iar pe a medicului o recunoscu după timbru, căci avea unul deosebit, muzical. După scurt timp, simți că cineva intrase în salon și se așeză pe marginea patului. Stătu în așteptare să afle cine este, dar, din păcate, nimeni nu rostea nimic, ca să-l cunoască după voce. A îndrăznit să întrebe:

– Cine e aici?

– Eu, Victore, cea care port vină nemaipomenit de mare, zise asistenta care greșise medicamentul. Te rog, iartă-mi neatenția mea, am acasă trei copii, altă sursă de venit nu am, mai am o mamă bătrână, te rog să nu scrii plângere pentru mine...

Se așeză în genunchi la marginea patului, chiar dacă el n-o vedea, îi apucă mâna, plângând în hohote deasupra ei.

– Nu, nu am scris și nu am de gând să scriu nici o plângere, am rugat medicul să nu vă pedepsească, știu că fiecare greșim. Vreau să uităm acest moment.

– Nu știu dacă îl voi putea uita, nu am pățit așa niciodată, dar asta îmi va fi o lecție de învățătură. Îți mulțumesc mult pentru că m-ai iertat.

– Toți trebuie să iertăm, mai ales când conștientizăm că fiecare din noi poate că greșească. Unii nu vor putea niciodată să ierte, căci sunt slabi de fire. Iertarea este calitatea celor puternici. Oamenii pot fi mai iertători decât îți poți imagina. Dar mai întâi trebuie să știm să ne iertăm pe noi înșine. Trebuie să ne eliberăm de ceea ce ne amărăște și să mergem mai departe. Eu nu vreau să suferi, am suferit eu de ajuns, nu îmi doresc ca și alții să fie necăjiți.

– Îți mulțumesc din suflet pentru iertare, zise asistenta și îi strânse mâna a rămas bun. Ieși la fel de neauzită, precum intrase și doar ușa de la salon îi dădu de știre că rămase iarăși singur.

Da! A fost sincer, a iertat-o fără nici o condiționare, cu toate că se gândea cu frică asupra celor întâmplate, putea acum să nu mai fie... Trebuie să-i înalțe Bunului o rugăciune și prima care îi venise în gând era *Rugăciunea inimii*: ***„Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”***

A rostit-o de vreo 3 ori, dar simțea că mai are nevoie să înalțe rugăciune divinității pentru faptul că îl salvase a doua oară din ghearele morții. Își împreună mâinile și se rugă Îngerului Păzitor.

Rugăciune către Îngerul Păzitor

„Sfinte Îngere, păzitorul și acoperitorul meu cel bun, cu inima zdrobită și cu sufletul îndurerat stau dinaintea ta și mă rog. Auzi-mă pe mine, păcătosul rob al lui Hristos, care cu multă căință și lacrimi amare strig: să nu pomenești fărădelegile și nedreptățile cu care eu, nevrednicul, te mâhnesc în toată vremea, săvârșind fapte necuvenite în fața Ziditorului meu Dumnezeu. Fii milostiv și nu te depărta de la mine. Trezește-mă din somnul păcatului și ajută-mă prin rugăciunile Tale, ca întru pocăință si ne prihană sa-mi petrec cealaltă vreme a vieții mele..”.

Se liniști și, imediat după aceste clipe de îmblânzire a sufletului, adormi pentru o scurtă perioadă. Se trezi când cineva îi mângâia mâna, obrazul. N-a dat greș, erau ei, copiii lui, de care îi era dor mai mult decât oricine. Nimeni din ai casei nu știau de întâmplarea ce o avuse, decât soția, pe care o rugase să nu descopere nimănui acest grav incident ce avu să-l tragă.

Peste câteva zile fusese externat, dar cu condiția că la fiecare 6 luni să se prezinte la o exfuzie de sânge, de dorit primăvara și toamna.

DUMINICILE SUFLETULUI

Duminicile erau pentru el sărbătorile sufletului care veneau să-l mai oprească din ritmul grăbit al vieții. Ele îi ofereau ocazia de a face un popas pentru a-și încânta spiritul din frumusețea lor. E frumos, e

bine, e încântător pentru că e DUMINICĂ, vremea care predispune la meditații, reflecții de genul: a mai trecut o săptămână din viață, ce-am reușit să fac, am avut posibilitate să-mi realizez ceea ce mi-am dorit? Credea ferm că nu contează câți ani ai trăit, dar cum i-ai trăit. Din cei 28 de ani trăiți în lumină, iar 31 – în altă lume, respirând un alt oxigen, pentru el conta fiecare clipă, fiecare oră, zi, lună sau an. Își amintea cu lux de amănunte o întâlnire duminicală cu un prieten, când acesta l-a convins să fie membru al Asociației Polițiștilor Pensionari. Domnul cu pricina îi aminti, ba chiar îi citi din Emil Cioran, din lucrarea sa „Pe culmile disperării", în care se spunea: „Defectul tuturor este că așteaptă să trăiască, deoarece n-au curajul fiecărei clipe. Toți învățăm să trăim după ce nu mai avem nimic de așteptat, iar când trăim nu putem învăța nimic, fiindcă nu trăim în prezentul concret și viu, ci într-un viitor fad și îndepărtat".

A stat de vorbă mult în acea zi cu noul prieten, care i-a devenit mai apoi un sprijin de nădejde. Atunci când avea nevoie de ajutor, îl cerea și cineva din membrii asociației numaidecât îl ajuta să-și rezolve problema. Uneori discuta ore întregi la telefon cu domnul G., căci avea dumnealui un fel aparte de a gândi și analiza lucrurile. De multe ori îi deschidea ochii la realitățile timpului, dar totdeauna îl încuraja să gândească profund și lucid la toate cele câte se întâmplă. Deseori îi spunea că „în lumea decojită de morală binele e plicticos. Doar răul face cu ochiul,

ademenitor. De aceea există proști pe lume, să trăiască bine deștepții. Câteodată, se pare, mai că ne-am dori să crape nu capra vecinului, ci chiar vecinul însuși. Binele unuia e răul altuia. Cineva câștigă și cineva pierde. Suntem într-o continuă alba-neagra cu noi înșine. Farmecul vieții vine din încercarea noastră de a ne plasa, undeva, între bine și rău. Viața e frumoasă, pentru că e colorată. Nu e albă, nu e neagră, ci e tărcată. Pe aceeași planetă albastră locuiesc două specii ciudate, străine, diferite. Nu e vorba de bărbați și femei! Lumea este împărțită în jumătatea celor care aleargă după dragoste și a celor care fug mâncând pământul după bani. E greu să facem diferența între unii și ceilalți, pentru că, de obicei, toată lumea își trăiește viața după aceleași reguli. Străbatem zilele săptămânii într-o grabă care ne face să părem zănatici, uituci, risipiți. Bifăm, una câte una, treburile scrijelite-n agende. Iar când săptămâna își cere dreptul la odihnă, alegem de multe ori să muncim. Nu ne oprim din goană, nu facem fericită „zăbava întru cetitul cărților", nici întru răsfoitul propriilor gânduri. Unii urăsc această odihnă, pentru că în cele două zile nu mai pot construi castele financiare. Altora le e teamă de zilele libere, căci răgazul de gândire prelungită le răsucește în răni cuțitele amintirii.

Și atunci, și unii, și ceilalți așteaptă cu disperare să se facă luni. Să înceapă să se rostogolească clipele, minutele, ceasurile, construind aceleași poduri către nicăieri. Dar există clipe în care avem dreptul să ne

refugiem în propriul nostru zâmbet. Există drumuri ce duc spre viitoarea fericire. Există bani destui pe lume pentru cei care și-i doresc mai presus decât toate. Există iubire fără margini pentru cei ce o prețuiesc. Numai că puterea noastră de a ne face timp să le căutăm nu este aproape niciodată de ajuns.

Uităm că în fața Domnului suntem egali. Totuși, există sâmbete duioase și există duminici ospitaliere. Trebuie doar să le căutăm în sufletul nostru. Să le căutăm pentru a descoperi vopselele lui și să colorăm lumea cu ele. Dar fără a împrumuta paleta, tonurile și pensulele de la alții".

Aceste discuții-confesiuni îl făceau să mediteze asupra propriilor acțiuni, gânduri. Uneori își consola propria persoană, alteori copiii, căci se prindea la ideea că ce ar fi fost, cum ar fi fost dacă era un altul, cel din lumea lor. Se tânguia doar sieși și niciodată nu-și arăta slăbiciunea în fața lor, ai casei, sau a altora. Știa că face tot ce depinde de el și poate să le facă. Ce mult și-ar fi dorit să urce la volanul unei mașini, să și-i plimbe pe ai săi, căci uneori, în visele albe, se vedea aievea, alteori – să aprindă un foc pentru un grătar și să-i delecteze cu niște frigărui.

Televizorul, radioul erau sursele lui de informație. Nu pierdea nici o emisiune informativă, voia să fie la curent cu toate ce se întâmplă, nu-și dorea să rămână doar la „știrile mahalalei". Cea mai îndrăgită emisiune era totuși una de spiritualitate: „Popas spiritual", pe care o urmărea regulat, dar și încerca să mai memorizeze

unele momente ca mai apoi să mai discute la un pahar de vorbă cu ai casei sau cu prietenii care îl mai vizitau.

Într-o duminică, după ce se întoarse de la biserică, se odihni puțin și, după cum obișnuia, luă telecomanda să pornească televizorul, căci uite în câteva minute începea emisiunea preferată. Se așeza la masă, căci lungit în pat se mai putea să și adoarmă, de aceea prefera să stea la un colț de masă. Uneori mai mâzgâlea ceva într-un caiet, alteori chiar scria careva cuvinte, ca mai apoi copiii să-i citească ce notase el pe foaie.

În acea duminică notase cuvintele „regele", „sihastrul" și „Aragonul", iar mai apoi, cu lux de amănunte, să discute această parabolă cu domnul G. Reținuse cam aceste idei, care l-au inspirat:

„Cică, demult, trăia în Spania un rege care se mândrea foarte mult cu rudele sale. Îi disprețuia pe cei săraci și era foarte crud cu ei. Iată că, într-o bună zi, a hotărât să viziteze Aragonul, unde cu mulți ani în urmă, după o luptă înverșunată, și-a pierdut tatăl. Ajungând la acel câmp de luptă, a văzut un sihastru ce scotocea într-o grămadă mare de oase. Regele, curios, s-a apropiat de sihastru: „Ce faci, bătrâne?". Sihastrul îi răspunse cu pioșenie: „Înălțimea Voastră, aflând că veți vizita aceste locuri, am hotărât să Vă fac o surpriză și să dezgrop osemintele tatălui dumneavoastră. Dar, oricât m-aș chinui, nu pot să le deosebesc de rămășițele țăranilor, săracilor și cerșetorilor".

O pildă memorabilă, care îl marcase mult în acea zi, de aceea se încumetă să-și telefoneze prietenul fidel,

deoarece nu refuza niciodată să-i răspundă și să îl provoace la o discuție. Tot vorbind despre una, despre alta au ajuns și la parabola ascultată azi. Știa că acela îi va da un răspuns profund, dar totuși îl provocă:

– Ce gânduri te năpădesc, prietene?

– Simple de tot, cred că își dă seama fiecare că în veșnicie toți trupește suntem egali, iată spiritual – fiecare plătește după merit, după fapte...

– Și totuși pedeapsa e una pentru toți...

– Ba nu! Oamenii sunt pedepsiți nu pentru păcate, ci pedepsiți de înseși păcatele. Această pedeapsă este cea mai grea, dar și cea mai corectă.

– Da, sunt de acord, dar totuși gândesc că există și o învățătură aici, care ar fi?

– E una simplă, pe care aș asocia-o cu înțelepciunea populară, cu un proverb: „Albinele adună miere în fagurii lor, fără a se aștepta ca lumea să le laude sau să le aplaude”. Așa că fă și tu concluzia, prietene.

A fost una din duminicile memorabile pentru el. Astfel de zile îi încărcau „bateriile” vieții. Avea o altfel de poftă de viață, nu una de rutină.

O PRIMĂVARĂ CU STRES DE PANDEMIE

După o iarnă blândă, aștepta cu multă nerăbdare primăvara, căci iarna îl ținea mai mult închis în casă, iar primăvara îi dădea aripi. Uneori ajungea și în vie, în grădină, deja învățase în atâția ani ce și unde se află.

Știa unde stau instrumentele de lucru, așa că lua hârlețul, sapa, tot de ce avea nevoie, nu se rătăcea în lumea lui. Mai greu îi venea la alte lucrări, care necesitau precizie. Dar pe celelalte – cu mare „ohotă" sau poftă de lucru le făcea...

Începuse luna martie și... colac peste pupăză! Lumea e înspăimântată, a pornit peste ei o pandemie, un coronavirus ucigaș, care secera oamenii, pe majoritatea i-a închis în casă, cu restricții de mișcare, călătorie. Toți erau speriați de viața lor, a copiilor care au petrecut în online și părinții în telemuncă. Toți au resimțit crizele pandemiei. Totuși, realitatea ei stresează! Uniformizarea zilelor era până la confuzie, din punct de vedere social (te vezi cu aceiași oameni, asculți tele-radio emisiuni), diverse alte aspecte (teama, îndoiala, nesiguranța) aduc psihicul și fizicul în prag de colaps, dacă asta durează de prea de multă vreme. Ceea ce se petrece e de tot complicat și trebuie să se descurce fiecare cum poate. Nimeni nu a mai trecut prin asta și oamenii trebuie să știe cum să facă față. Ei și el!!!

Urmărea emisiuni. Poate sfaturile ce le auzea zilnic să prindă bine familiei sale. Seara, mai ales, discutau între ei ce simptome trebuie să te pună pe gânduri:

Fizic: stare de oboseală, lipsă miros si gust, durere musculară fără motiv particular, tuse, lipsă somn, apetit crescut/scăzut, cefalee.

Psihic: starea de oboseală, vertij, atac de panică, anxietate, nervozitate excesivă, etc

Ce poți face tu, dacă simptomele virusului sunt deja cunoscute și răscunoscute, discutate și răsdiscutate? În lista de mai sus sunt cele care țin de afecțiuni induse de starea de stres și nervozitate, incertitudine și teamă, nemulțumire și frustrare.

Într-o seară primi un sunet de la prietenul fidel, domnul G., care își expuse clar părerea lui despre pandemia aceasta în 8 puncte:

* Stați cât mai puțin pe canalele de știri sau discuții!

* Sunt doar niște păreri date asupra unui concept pe care persoanele respective nu l-au trăit, ci doar l-au studiat, în cel mai bun caz.

* Schimbați povestea din mintea voastră!

* Gândiți în termeni de cum vă doriți să fie lucrurile!

* Marea majoritate a oamenilor gândesc irațional, în termeni de cum nu își doresc să se întâmple lucrurile și fac „filme" întregi cu acest subiect. Ce rost au gândurile de genul – „vai... dacă mă îmbolnăvesc, ce se întâmplă cu mine, cu familia mea?" sau „dacă se îmbolnăvesc și copiii?". DAR, DACĂ NU? Suntem mulți în această provocare. Nu suntem singurii.

* A gândi rațional nu înseamnă neapărat a gândi pozitiv. Este important să acceptăm situația, pentru că doar acceptând un fapt ca fiind real, îl putem asimila fără frici ascunse și temeri nejustificate.

* Bucurați-vă unii de ceilalți! Petreceți timp de calitate împreună!

* Rugați-vă! S-a demonstrat prin studii că rugăciunea ne echilibrează din toate punctele de vedere. Alegeți să fiți conștienți de ceea ce gândiți, spuneți și faceți. Asta înseamnă prezență. Cu cât sunt mai mult prezent în ACUM, cu atât mintea este mai detașată și în armonie cu întreg corpul. Și mai ales... NU VĂ PLÂNGEȚI DE MILĂ! Nu vă ajută cu absolut nimic! Dimpotrivă.

Îl asculta cu atenție, iar vocea lui din receptor era una care îl încuraja. Evident, așa o făcea întotdeauna. Avea un fel de a gândi aparte, asta și îl ademenea în serile sau duminicile liniștite să stea cu el, fie și prin telefon „la taifas". Îi părea că îi trecuse frica de tot și de toate. Cu toate acestea, nu îndrăznea să-și dea arama pe față, căci era totuși speriat. Și iată de ce... Trebuia urgent în primăvară să se interneze pentru exfuzie, iar spitalul MAI s-a transformat în unul specializat în tratarea coronavirusului. La un moment dat prietenul fidel de la celălalt capăt al firului de telefon îi zice:

– Victore, te rog să fii calm, nu-ți recunosc vocea de altădată; să știi că fiecare generație a avut problemele ei. Cum am mai zis eu, nu trebuie să ne plângem, ci să acționăm! Să nu fim naivi, cu toate că naivii sunt cei care au schimbat fața lumii! Hai să vedem ce putem face noi! Dacă vrem să credem în noi, ajutăm astfel: facem cât/ce putem în cercul nostru. Pot greși, admit. Dar, pentru viață trebuie să fii dispus să ...să faci tot posibilul, de ce nu?!....

– Da, așa este, bâlbâi el cam zăpăcit, dar găsi de cuviință că totuși are dreptate. Am să încerc să respect.

Trecuse primăvara, apoi vara cu multe încercări și provocări. El simțea că ceva nu e bine, sănătatea lui se înrăutățea din motivul că trebuia să-și facă exfuzia de sânge. A sunat la spital, dar acolo i-au răspuns că nu-l pot ajuta și să încerce să găsească un alt spital, care i-ar oferi acest serviciu. Pe la început de septembrie i se făcuse rău, dar mai luă tratament din ce mai avea rămas în trusa medicală de acasă. Recunoștea că este panicat, că are o frică enormă de acest blestemat coronavirus. Cei de acasă permanent îl auzeau căinându-se:

– Nu, nu mă duc la spital, acolo precis că înhață virusul și nu mai scap de el cu viață. Nu, să nu mă duceți!

Mai trecuse o săptămână și starea lui se înrăutăți mult, iar slăbiciunea ce îi cuprinse tot corpul, îl trânti la pat. Urgența veni de dimineață, dar el refuză să se ducă la spital și medicii îi administrară medicamentele de protocol. După ce plecaseră ei, îi zise fiicei:

– Te rog, să nu permiți să mă ia la spital, mă vor omorî de virus, nu vedeți că cei care sunt internați, rar cine scapă cu viață? Eu mai vreau să trăiesc...

Iar vocea i se slăbea tot mai mult și mai mult. Peste câteva ore urgența era iarăși la poarta lor. De data asta toți ai casei au dat acordul să-l spitalizeze, însă medicii nu găseau vreun spital pentru a-i face exfuzie. Peste tot le răspundeau: dacă e bolnav de coronavirus, îl aduceți, dacă nu – nu avem locuri. Vreo două ore a stat ambulanța la poartă, până când reușise să contacteze o instituție medicală, unde i-ar fi putut face exfuzia. El, cu voce slăbită de tot, îi ruga:

– Nu mă duceți, au să mă omoare... vreau să mai trăiesc în lumea mea.

– Nu te teme, fii puternic, ai nevoie de exfuzie, îl implorau ai casei, iar medicii îl atenționau să nu fie prea târziu...

Ambulanța era pe la ora 19.00 la spital. La secția de internare deja nu mai era însoțit de ai casei, rămase singur. Frica era la culme, la limită, inima îi bătea abia auzit, dar lui i se părea că cineva i-o smulgea cu de-a sila din piept... Nu a suportat mai mult și a făcut din cauza asta primul atac de cord, iar medicii care au priceput situația l-au resuscitat. Peste o oră, al doilea – la fel a fost readus la viață.

Sunetul de după miezul nopții aducea vestea cea tristă:

– Din păcate, al treilea atac a fost fatal, pacientul a venit prea târziu, slăbit și panicat, a făcut atacurile unul după altul. Am fost neputincioși. Poate dacă avea putere, cumva îl salvam. Am făcut tot posibilul, le argumenta doctorița cele întâmplate în ultimele ore.

...Peste trei zile, pe masa din antreu stătea portretul lui, cu zâmbetul ascuns în colțul buzelor, iar ochelarii negri străjuiau portretul ca nu cumva cineva să-i schimbe locul sau să-l dosească pe undeva. Au rămas gardienii amintirilor despre cel care a fost stăpânul lor.

Cuprins

Precuvântare 5
La Judecata de Apoi a literaturii 7
Gândind la răsărit și apus 11
În loc de prolog 13
Dimineți de vară 18
Pașii copilăriei 24
Întâmplări adevărate 27
Zvâcniri ale sufletului..... 36
De la lume auzite 45
O poveste tristă 48
Cea mai grea amintire 52
O altă lume 67
Istoria acelei zile 74
Verdictul dureros 79
În căutarea unei șanse 87
Implantul 92
De la vis la realitate 112
O altă șansă 115
Duminicile sufletului 120
O primăvară cu stres de pandemie 125